

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

9. AARGANG
1922.

BLADETS OG FORENINGENS KONTOR
Møntergade 22, Mezz., København K.
Telefon Byen 3448.

BLADETS ANNONCEEXPEDITION:
Nyhavn 13, København K.
Telefon 5869.

HÆFTE XII.
DECEMBER

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirksomhed af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou

I Anledning af Julen og Aarskiftet bringer Marineforeningens Hovedbestyrelse Medlemmerne de bedste Ønsker om en glædelig Jul og et godt og lykkeligt Nytaar.

MARINERE AF AARGANGEN 1898

som maatte ønske at festligholde 25-Aarsdagen for deres Indkaldelse til Marinen ved en Sammenkomst i Maj Maaned 1923, anmodes om snarest at indsende Navn, Stilling, Adresse, Skibets Navn samt Tjenestenummer til Marineforeningens Kontor, Møntergade 22, København K. Nærmere Oplysninger vil da senere blive dem tilstillede.

KØBENHAVN-KREDSSEN

Mødet den 2. November 1922.

Ca. 120 Medlemmer havde givet Møde til Pastor *Harald Krygers* Foredrag om Helsingør i gamle Dage og indtil Sundtoldens Ophævelse, og oplevede sammen med den udmærkede Foredragsholder en yderst underholdende Aften, — ikke mindst fordi Byen selv, som den gamle Sømandsstad den er, er saa mange søfarende Folk velbekendt og fordi saa mange Minder fra den gode, gamle Tid endnu er velbevarede dér den Dag i Dag. Fra det gamle Krogens Dage førte Pastor Kryger sine Tilhørere gennem det gamle Helsingør med dets krogede Gyder og statelige gamle Gader med Monumenterne fra Blomstringstiden med hele dennes internationale Liv, op til Slutningen af Halvtredserne i forrige Aarhundrede, da Sundtoldens Ophævelse med eet bragte den Stagnation, som først Skibsværftets Oprettelse og den almindelige stærkere Kommunikation har kunnet raade Bød paa.

Foredraget lønnes med velfortjent og kraftigt Bifald, og ved det paafølgende Aftensbord, takkede Formanden Pastor Kryger for hans Nærværelse og for den belærende og underholdende Time han havde beredt sine Tilhørere, og man tilbragte de paafølgende Timer i hyggeligt Samvær, som Traditionen har formet det.

Mødet den 7. December 1922.

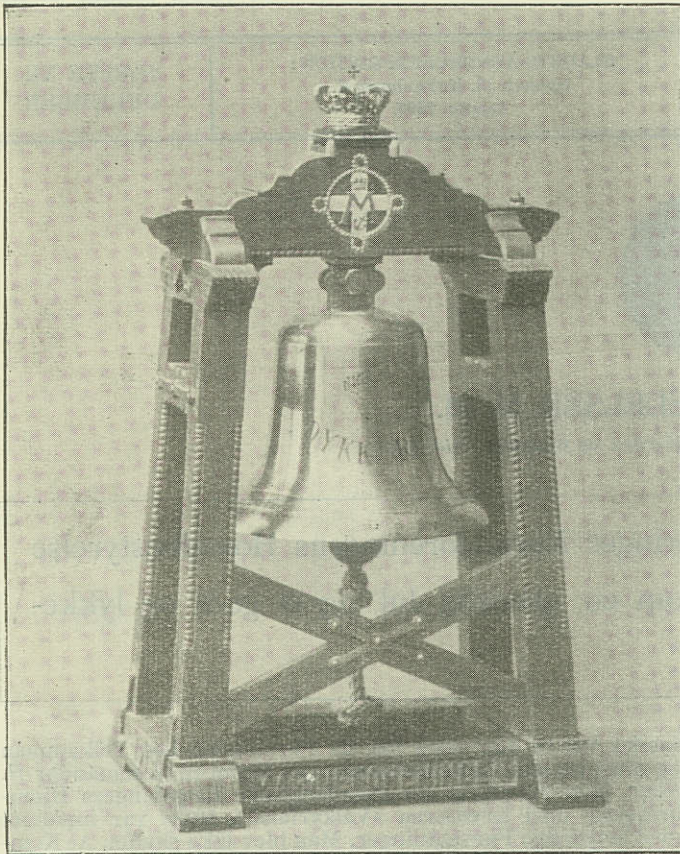
En af Kredens store Aftener. Ikke fordi Deltagelsen var saa stor som Bestyrelsen kunde ønske det, naar særlige Begivenheder i Kredens Liv burde fylke Medlemmerne tæt, — Juletravilheden maa vel tjene til Undskyldning, — men fordi det var en Aften af særlig lodigt Indhold, og fra hvilken næppe nogen Deltager gik skuffet bort. Dog havde ca. 150

fundet Vej til den store Sal, da Formanden bød Velkommen og efter en kort Indledningstale gav Ordet til Kommandør *H. Kiær*, hvis Foredrag om »Sønderjydske Krigsfangers Hjembringelse med Krydseren »Valkyrien« i 1919« var imødeset med betydelige Forventninger. Man blev ikke skuffet. At Kommandøren til en Begyndelse anmodede Tilhørerne om at betragte det, han havde at meddele, mere som Fortælling end som Foredrag, og altsaa en mere tvangfri Gengivelse af det mindeværdige Togts Begivenheder, gav kun forøget Tiltrækning, — og man fulgte med største Interesse Kadetskibets Fart til Madeira, hvor Ordren til Hjembringelsen af Sønderjyderne fra de ægyptiske Fangelejer ved Kairo indtraf som en Overraskelse for alle ombord og som en vanskelig Opgave at løse, idet det ikke særlig rummelige Skib vilde komme til at foretage Hjemfarten med over 400 Mennesker ombord, eller Øgelse af Persontallet med ikke mindre end ca. 50 Procent, til hvilke der naturligvis skulde og maatte skaffes Køjeplads, Mad og de hundrede andre Ting. Om alle disse Ting, om Sejladsen til Gibraltar, Forhandlingerne med de engelske Autoriteter, repræsenterede af Navne, der under Verdenskrigen var paa alles Læber, Farten gennem Middelhavet til Alexandria og Modtagelsen af Fangerne dér, fortalte Kommandøren meget interessant, ledsaget af udmærkede Lysbilleder fra Madeira, Gibraltar og Ægypten, tagne af Deltagere i Togtet, — og senere af Billeder fra Malta, efter at Krydseren paa Hjemvejen havde anløbet denne Station og medtaget yderligere endel Fanger, som havde været internerede dér, nogle i over 4 Aar.

Fra Livet ombord bragtes ogsaa en Række overmaade morsomme Billeder, der noksom viste, at Modtagelsen i den danske Krydser og Livet ombord under orlogsmæssige Forhold bekom »Passagererne«, som disse officielt benævntes ombord, særdeles vel efter de lange og trange Aar i Fangenskab. Intet Under, — men idet Danmark saaledes bragte ca. 150 Sønderjyder hjem, bragte man samtidig ca. 110 Stemmer imod os selv ved Afstemningen om 2den Zone, idet kun ca. 40 vidstes at være dansksindede. Imellem de hjemførte var ogsaa 7 tyske Koffardikaptajner, som under hele Krigen havde været internerede paa Malta og derfor ikke kendte til den Undervandskrig mod sagesløse Skibe, som Tyskerne iværksatte i Februar 1917, og som kostede saa mange af vore Landsmænd Livet, — havde de kendt dertil eller kunde de have haft Del deri, vilde de selvfølgelig ikke være komne i Betragtning og være blevet modtagne i en dansk Orlogsmænd, — og fra dansk overordnet Side taltes der overhovedet kun engelsk til »Passagererne« paa hele Hjemfarten, indtil Chefen, efter at have rundet Skagen, og efter saaledes

atter at være i dansk Farvand, ved en Afskedsmiddag for de ombordværende 7 tyske Officerer, paa tysk bød disse Farvel og takkede dem for den gode Disciplin de havde holdt, — en Tale, er besvarede paa engelsk af en af de tyske Officerer, — en smuk Høflighed og taktfuld Optræden.

Faa Timer efter gik Passagererne fra Borde i København, — og en sjælden — eller aldrig før forekommet — Op-gave for vor Marine var løst paa en Maade, der tjente til Ære for Chef, Befalingsmænd og Mandskab paa Krydseren »Valkyrien«.

At Marineforeningens Medlemmer var af samme Mening, viste noksom det Bifald, hvormed man takkede Kommandør Kiær for hans Fortælling om denne Færd, — der var en Hjertelighed i Bifaldet, der tilkendegav, at man fuldt havde forstaaet Opgavens Vanskelighed og værdsatte den smukke og værdige Maade, hvorpaa den ved Chefens Takt og Dygtighed havde fundet en Løsning, der var Landet og Orlogsmarinen værdig, og havde givet Udtryk for, at denne stod ved Koffardimarinens Side igennem de Aar, der kostede den sidste saa store Ofre.

Fra Talerstolen rettede Formanden, Grosserer Schou, en hjertelig Tak til Kommandøren og udbragte et Leve for denne.

Ved den paafølgende Spisnings Slutning meddelte Formanden dernæst, at den af Bankkasserer C. Nath til København-Kredsen skænkede Klokke, der hidtil dækket med vort Flag havde været opstillet foran Formandspladsen, nu vilde blive afløret, og gav i den Anledning Ordet til Giveren, der i en udmærket Tale redegjorde ikke blot for Foreningens og Kredens forskellige Samlingsmærker og disses Historie og Tilvebringelse gennem Aarene, men særlig dvælede ved dette sidste: den nye Klokke i sin Stol, der endnu skjulte sig for alles Blikke og hvis historiske Data vi i forrige Nummer af vort Blad havde Lejlighed til at meddele. Paa hver Side af Bordet, hvorpaa Klokken var stillet, havde en af Aftenens Gæster, de unge Dæksofficerselever, taget Plads, og disse fjernede nu paa Giverens Anmodning Flaget, og Klokken viste sig medens hele Forsamlingen rejste sig, hvorefter Giveren, idet han overrakte Formanden Klokken, anmodede denne om paa Kredens Vegne at modtage den. Samtidig borttoges den gamle Klokke og opstilledes paa Flagmastens anden Side. Idet Formanden derpaa i hjertelige Ord takkede Bankkasserer Nath for den overordentlig smukke og kostbare Gave, takkede han ogsaa denne for hans aldrig svigtende, varme Interesse for København-Kredsen og Landsforeningen, og for det store og uegennyttige Arbejde, han har udrettet og sikkert vil udrette i Fremtiden til Foreningens Gavn. Med rungende Hurraraab takkede Forsamlingen Giveren for hans smukke Tanke. Man afsang dernæst en af Dagens Anledning forfattet Sang, hvorpaa Formanden slog 88 Glas, og Indvielsen var fuldbyrdet. Medlemmerne flokkedes

med Interesse om den nye Gave og Giveren modtog mange Gratulationer, og, som vi bebudede i forrige Nummer af Bladet, Modellør Dørge og Fabrikant Hetmar har saavist Ære af deres Værk.

Paa en paa Klokken Fod anbragt Sølvplade er graveret Aarstallene 1784—1801—1913—1922, Fregatten »Mars« Bygningsaar, Slaget paa Rheden, Marineforeningens Stiftelsesaar og Aaret for den nye Klokkens Indvielse. — paa Klokkefodens Side staar udskaaret »Marineforeningen«. Et enestaende smukt Stykke Sømandsarbejde er Klokkekevlens Tamp, der vakte almindelig Beundring og beviser, at de gamle Sømandsfærdigheder endnu er levende i vore Dages danske Marine, hvor Takkel og Toug jo ikke mere spiller den Rolle, som forud i Træfregatterne.

Næstformanden talte for to tilstedeværende Gæster, der som forhenværende sønderjydske Fanger havde tilbragt Aar i Fangelejrene i Ægypten, d'Hrr. Smith og Stelling, der havde gjort Turen hjem med »Valkyrien«.

Paa vanlig hyggelig og kammeratlig Maade fløj Timerne indtil Udskejning, hvorpaa Formanden paa denne Aarets sidste Mødeaften sluttede med at bringe de Tilstedeværende og alle Kredens Medlemmer Ønskerne om en glad Jul og et godt Nytaar, med Tak for det Aar, som snart er udløbet.

GRENAA-KREDSEN

afholdt Onsdagen den 25. Oktober offentlig Sammenkomst med Foredrag af Kaptajn Godfred Hansen om Kongerejsen til Færøerne, Island og Grønland. Foredraget skulde holdes Kl. 8 Aften i Hotel Dagmars Sal, og længe for Tiden var denne fyldt til Trængsel af forventningsfulde Tilhørere. Kaptajnen skuffede ikke Forventningerne, men med en sjælden Foredragskunst rev han sit Publikum med sig, saa at Timerne svandt som Minutter, og vi er Kaptajnen megen Tak skyldig. Foredraget var, som nævnt, offentligt, idet Bestyrelsen mente at kunne benytte det som Agitation for Foreningen; og heller ikke i denne Retning er man blevet skuffet.

Foredraget er saa vel kendt, at det ikke skal refereres, men ligsom den Aften skal der her udtales en hjertelig Tak fra Kredsen og Ønsket om, at den maa faa Lejlighed til at have Kaptajnen som Foredragsholder igen.

GRENAA-KREDSEN

afholdt den 28. November sit aarlige Torskegilde paa Badehotellet. Tilslutningen var større end de foregaaende Aar, der deltog ialt ca. 70.

Salen var særdeles nydelig smykket i nationale Farver, og paa det veldækkede og smukt pyntede Bord var der foran hver Kuvert anbragt en Kridtpibe og en fiks tilrigget Kuttermast med Dannebrog i Toppen. Der herskede ved Bordet en udpræget national Stemning. Som Hædersgæster var indbudt de gamle Veteraner fra vor sidste Krig, af hvilke adskillige endnu er i bedste Vigueur. For de gamle blev det en uforglemmelig Aften. De hylledes i Tale og Sang, og flere af dem var saa begejstret, at de absolut maatte op og holde Tale og fortælle Erindringer fra 64. Endvidere var inviteret Borgmester Bonke, Formanden for Sønderjysk Forening, Dommer Thygesen, Forsvarsbrødrenes Formand, Købmand Groth, Pressen m. fl.

Festen indlededes med Indvielsen af et Flag, der er skænket Klubben »Jølleroerne« (en Afdeling under Marineforeningen). Marineforeningens Formand, Købmand Kirk, bød, efter at Selskabet til Musikens Toner var gaaet til Bords, Velkommen og gav Ordet til Sekretæren, Havnefoged Bilde, der paa en Kreds af »Jølleroernes Vegne overdrog Klubben et smukt Dannebrogflag, idet han bad »Jølleroerne« bevare dette Samlingsmærke og haabede, at de ofte vilde samles for at hylde det skønne Mærke, til Ære og Gavn for Marineforeningen.

»Jølleroernes« Formand, Cigarhandler Jacobi Jacobsen, takkede for den smukke Gave; han haabede, at de, der havde skænket Flaget, skulde faa at se, at Jølleroerne brugte det paa rette Maade. Vi har nu faaet et Samlingsmærke, og det forpligter. Taleren lovede, at naar der blev kaldt paa Jølleroerne, skulde de samles under deres Flag.

Et 3-foldigt Hurra for Dannebrog, vort smukke Flag.

Efter at Flaget var hejst paa traditionel Maade, og der var pebet til Skafning, begyndte Spisningen, og det forsømtes ikke at »hive Loddet« med passende Mellemrum. Som sædvanlig blev der holdt en Række Taler og sunget en Mængde Sange, adskillige skrevne i Dagens Anledning. Formanden talte for Kongen og senere for Flaget, Driftsbestyrer C. C. Hansen talte for Fædrelandet, Kaptajn Stromberg, Aalborg, (Fører af den strandede Galease «Solon») talte for Kvinden, der fik et kraftigt Hurra med »et langt Sus fra Vesterhavet«. Veteran Jens Thomsen takkede for den Hæder, der var vist de gamle ved at invitere dem med til Festen. Installatør Sørensens talte for Hædersgæsterne, de gamle Veteraner, Havnefoged Bilde talte for den danske Sømand i saavel Orlogs- som

Handelsmarinen, Forretningsfører *C. C. Hansen* motiverede et Leve for Bestyrelsen, Dommer *Thygesen* talte for Marineforeningen, der havde gjort en god Gerning ved ud over Landet at skabe Forstaaelse af Søfartens Forhold og Forsvarens Liv og Kaar, Købmand *Groth* takkede paa Forsvarsbrødrenes Vegne for Indbydelsen og udtalte Ønsket om et godt Samarbejde, og endelig talte Havnefoged *Bilde* for Pressen. Installatør *Sørensen* for Vært og Værtinde.

Der blev, som sagt, afsunget en Mængde Sange, skrevet af det berømte Forfatterfirma »Ulke & Co.«

Det blev sent, før den vellykkede Fest sluttede. Flere af de gamle Veteraner holdt tappert ud blandt de sidste paa Skansen.

— Ved Festen blev indsamlet et anseligt Beløb til den gamle Redningsmand *Ole Thomsen*.

FAABORG-KREDSSEN

Vintereskadren med »*Olfert Fischer*« i Spidsen stod Torsdag den 16. November ind i Faaborg Havn. Det er netop i disse Dage et Aar siden Eskadren sidst gæstede Byen, foruden at der i Sommerens Løb har været foretaget flere Afstikkere hertil af forskellige Orlogsskibe.

Faaborg hører til de Byer, som ofte har Besøg af Marinens Skibe, og der er i Aarenes Løb udviklet en Sympati mellem Flaadens Folk og Byens Befolkning.

Borgerforeningen, som Byens største Forening, og Marineforeningen blev denne Gang enig om i Fællesskab at indbyde til Fest i Borgerforeningens hyggelige og rummelige Lokaler, og i den Anledning gik Formændene for de to Foreninger ombord paa »*Olfert Fischer*« Fredag Eftermiddag, hvor Indbydelsen til Lørdag Aften blev forelagt Næstkommenderende, Kaptajn *West*, der efter en elskværdig Modtagelse, hjertelig takkede for Indbydelsen.

Der blev nu gaaet i Gang med Forberedelserne; i Borgerforeningens store smukke Sal blev der fra Balkonernes Søjler udspændt Transparent, visende forskellige Orlogsskibe, et nydeligt Arrangement, som skyldtes et af Marineforeningens Medlemmer, og en hvidlakeret Flagmast, som Marineforeningen har faaet lavet til Anvendelse indendørs ved festlige Sammenkomster, blev indviet ved denne Lejlighed. — Alle rede ved Syvtiden begyndte Marineerne, som havde haft Landlov om Eftermiddagen, at troppe op og samledes i tilstødende Lokaler. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ arriverede Kronprinsen, der som bekendt er Premierløjtnant og var ombord paa »*Olfert Fischer*«, i Følge med Næstkommenderende og umiddelbart efter blev der pebet til Baksmonstring i Salen, Lysene dæmpedes for at de smukke Transparent paa Balkonerne kunde komme til deres Ret. »Klar ved Flaget«, og da Flaget var i Top — Nationalsangen; nu som altid er denne Ceremoni med Flaget højtidelig, og uvilkaarlig tænker man paa de smukke Ord som Sangen til Flagets Pris begynder med »Der er ingenting der maner, som et Flag der gaar til Top«.

Formanden for Marineforeningen *Jernstøber C. C. Jensen* bød nu Velkommen og udtalte bl. a., at i den lille Sø-købstad var vi altid glade naar Orlogsmænd gæstede os navnlig »vi gamle Marinere« glæder os over Besøget, haabede, at Aftenen maatte forløbe paa en festlig og fornøjelig Maade, og bad sluttelig alle om at udbringe et trefoldigt »Leve den danske Marine«.

Derefter blev der pebet til »Kaffe paa Banjerne« og hele Besætningen var nu Borgerforeningens og Marineforeningens Gæster til Kaffe. Kort efter blev der atter pebet i Baadsmandsfløjten til »Dans paa Dækket«, og nu gik Dansen lystig; Byens kvindelige Ungdom var mødt talrigt frem, den véd, at det altid er fornøjeligt paa Marineballerne.

Først Kl. 1 $\frac{1}{2}$ blev Flaget halet ned, og Formanden sluttede af med »Tak for i Aften« og »Paa Gensyn«. Alle var enig om, at det havde været en overmaade vellykket Fest og Næstkommenderende, Kaptajn *West*, udtalte, at det var meget længe siden, at en saa fornøjelig Fest var bleven afholdt.

Mandag Morgen lettede Eskadren og stod op igennem Lille Belt til Aarhus Bugten, hvor der skulde afholdes Øvelser. — Vi vil længe mindes det fornøjelige Samvær og glæde os til Orlogsmændenes forhaabentlige snare Genbesøg.

ESBJERG-KREDSSEN

Efter Indkaldelse mødte den 23. November ialt ca. 70 Medlemmer med Damer paa Hotel Spangsberg.

Efter at Flaget var hejst, bød Formanden Deltagerne Velkommen; blandt disse var Næstformanden fra Ribeaftningen samt 2 gamle Veteraner fra Helgolandsslaget, hvoraf den ene havde den Glæde at kunne have sin Hustru ved sin Side.

Der pebes til Øl, Skaffe, og Mændene med deres Piger gik i Lag med en Ribbenssteg, der var suppleret af Medisterpølse. Der blev holdt flere Taler og raabt mangt et kraftigt

Leve, og senere spillede Musikken op og kaldte til Samling paa Mellemdækket, hvor Mændene svang deres Møer til gode gamle Dansemelodier; og det var en Fryd at se de gamle Veteraner holde ud og more sig i Dansen, særlig i den berømte Fanødans.

Da Mødet sluttede ved 1-Tiden, skiltes man glad og munter og var enig om, at man havde tilbragt en rigtig fornøjelig og kammeratlig Aften.

AALBORG-KREDSSEN.

Det er nu en Gang givet, skriver »Aalborg Amtstidende«, at der er ingen, der forstaar at feste som »Marinerne«. Festen den 27. November i Haandværkerforeningens store Sal, hvor Forfatteren *Holger Rosenberg* holdt sit Foredrag over Emnet »Et dansk Verdensforetagende« (Ø. K.), og hvor der var samlet 1400 Mennesker, var et synligt Bevis derpaa.

Marineforeningen havde været saa opmærksom at invitere Personalet fra Ø. K.'s Cementfabrik, Eleverne fra Navigations-skolen, Handelsskolen, Kathedralskolens Gymnasium m. fl. til at overvære Foredraget, og de unge fulgte med fra først til sidst; det var et Emne, der interesserede dem.

Efter at Flaget var hejst med fuld Honnør, afsang den store Forsamling staaende første Vers af Kongesangen (Kong Christian o. s. v.), hvorefter Fabrikant *Im. Stuhr* bød den store Forsamling Velkommen, og ikke mindst Direktør *Holten Andersen* fra Ø. K.'s Cementfabrik, og betonedede gennem klare Ord, at naar vi ønskede at høre et Foredrag, som det af Hr. Rosenberg bebudede, da var det netop i god Harmoni med Marineforeningens Motto: »Under Dannebrog«; vi er jo, fortsatte han, danske Mænd, der ønsker at leve paa vore Soldaterminder og derigennem bevare Kærlighed til Fædreland og Flag. Hr. Rosenberg holdt derefter et udmærket Foredrag og indledede med at fortælle om den fattige Nakskovdreng, der havde Udlængsel. Drengen — der en skønne Dag stak af tilso og havnede ude i Østen, hvor han blev Vidne til Rigdom og Pragt, og tænkte: her er Landet for dig, her er det Land, — det Paradis, du i dine Drengfantasier har drømt om, og Drengen blev til Mand.

Videre førte han os igennem Urskove og Junglen lige fra Malakkakysten til Surabay og videre til Mandshuriet, overalt hvor Ø. K. har sine Plantager og Afskibningssteder, og da til sidst Etatsraad Andersens Billede blev vist, vilde Jublen og Glæden ingen Ende tage.

Hr. *Stuhr* takkede Foredragsholderen og udbragte et kraftigt besvaret Leve for Marineforeningen.

Derefter tog Marineorkestret fat og spillede under Lods *Holmgaards* Ledelse til Dans paa Dækket.

Det var en udmærket Aften, som sent vil glemmes.

Mandag den 4. Decbr. Kl. 7 Efterm. afholdt Kredsen Torskegilde i Kildepavillon, hvor 250 gamle Marinere havde givet Møde. At det blev en Fest, der klodsede noget, forstaar man bedst, naar man hører, at der serveredes 700 Pund Torsk til Mændene.

Paa Slaget 6 Glas hejstes Flaget med fuld Honnør, hvorefter Chefen, Fabrikant *Im. Stuhr*, bød alle Gutterne velkommen. Der var mødt Repræsentanter fra Hirtshals, Hadsund og Hals Kredsen og 20 af Eleverne fra Ø. K.'s »København«, der laa under Lastning i Nr. Sundby, var inviterede.

Chefen forlangte Madro under Spisningen. Da denne var vel overstaaet, tog han igen fat og takkede Fiskehandlerne *Jakob Nielsen* og *Bach* fordi de i skøn Forening havde leveret Fisken gratis, og ikke mindst Konsul *Müller*, der havde betænkt Mændene med 30 Fl. Snaps til Maden. Arkitekt *Marston* havde lovet at holde Foredrag om Redningsvæsenet, men var blevet syg og havde meldt Afbud. Grosserer *Schou* havde i dette som i andre Tilfælde stillet sig beredvillig til Raadighed og mødte med et udmærket Foredrag, ledsaget af mange Lybilleder, om en af sine Rejser gennem Nord-Afrika. Foredraget hilstes med langvarigt Bifald. Hr. *Stuhr* takkede Foredragsholderen og mindedes ham som en af Marineforeningens gode Mænd, derefter var Ordet frit.

Næstkommenderende, Fabrikant *Kjær*, hilste i smukke Ord de unge fra »København«, og bad dem, hvor de end i Fremtiden færdes i Verden, altid at mindes deres Fædreland og Flag. Politibetjent *Høfler* talte for de gamle Veteraner, af hvilke der nu kun er to tilbage, deriblandt Chefens gamle Fader, samt udbragte et Leve for dem. Navigationsbestyrer *Gustafsen* talte for Chefen, o. m. fl. havde Ordet.

Saa kom Posten ombord og uddeltes til Mændene. Chefen modtog en anerkende Skrivelse fra Marineministeren for den gode Orden og Disciplin, der havde hersket ombord i Korvetten »Aalborg« under dens Togter. De øvrige Breve var adresseret til Mændene og indeholdt Spøgefuldheder af forskellig Art.

Salen var smukt pyntet og omdannet til et veritabelt Skibsdæk, inddelt i Bakker med 10 Mand i hver. Baadsmands-

piberne skringrede i Nattens Løb akkurat som i gamle Dage, naar der pebes til Mønstring eller Udkig i Fore Mers.

Marineorkestret, 20 Mand stærkt, musicerede, og navnlig vakte en Flagsang, komponeret og skrevet af Dirigenten selv, megen Opmærksomhed.

Det blev noget ud paa de smaa Glas, inden der blev pebet »klar ved Køjerne«, og da der paa Morgenvagten meldtes 8 Glas, var der en gammel Lods, der dansede en Step, og den tog voldsomt Kegler blandt Mændene.

FRA AALBORG KREDSSEN

Kaptajn *Jørgensen* paa det norske Dampskib »Eda« af Kristiania afgik pludselig ved Døden, ramt af et Hjerteslag, medens Skibet i Oktober Maaned henlaa under Losning i Nr. Sundby Havn.

Liget blev under stor Deltagelse ført fra Kapellet i Nr. Sundby til Aalborg Havn, hvor det bragtes ombord i »Ivar Aasen«, for at føres til Norge.

Skønt Budskabet om Ligbegængelsen først sent om Eftermiddagen kom til Næstkommanderende Fabrikant *Kjærs* Kundskaab. — Liget skulde føres bort Kl. 6. — lykkedes det ham alligevel at faa Bud til den øvrige Bestyrelse, og en smuk Krans med signerede Baand lagdes paa Kisten som en sidste Hilsen fra Marineforeningen, ligesom Flaget, ført af de af Medlemmerne, der i den korte Tid kunde indvarsles, gav Møde.

NÆSTVED-KREDSSEN

Tirsdag Aften den 28. November afgik Landlovsbaaden med en Del Næstved-Marinere, der skulde samles med »de blaa Drengene« i Haslev paa Carstensens Hotel i Haslev.

Kredsens Formand peb klar ved Flaget, der gik til Tops med fuld Honnør, da Medlemmerne var samlede i Salen. Vor gode Ven Skorstensfejer *E. Rasmussen* bød velkommen, og saa gik Gutterne i Lag med Biksemad og Skilpadden, som »de blaa Drengene« fra Haslev havde ladet servere. I Aftenens Løb blev der holdt Taler af vore kendte Kammerater, *Bundesen*, Skorstensfejer *Rasmussen*, Maskinmester *Olsen* samt af Pressens Repræsentanter, bl. a. af Redaktør *Jensen*, Haslev, der paa Pressens Vegne takkede for Indbydelsen til at overvære en Aften i saa lystigt Selskab, hvor han havde set Beviser for det kammeratlige Forhold, der hersker indenfor Marineforeningen. Købmand *Fr. Brandt* talte for at bevare Minderne fra Tjenestetiden og fortalte en lystig Historie fra 1889. Den blaa Sangbog var selvfølgelig fremme lige til Kl. 11, da Flaget blev halet ned, saa maatte jo de gæve Næstved Matroser til Landlovsbaaden, der afgik præcis Kl. 11,27, med alle Mand ombord.

Hasleverne udbragte et kraftigt Leve ved Afgangen og bemærkede, at næste Gang skulde Damerne med til en større Svingom.

EBELTOFT-KREDSSEN

afholdt Søndag den 10. December Lotterispil paa Hotel »Skandsenskilde« om Gæs, Ænder, Flæskesteg og Fisk. Til slutningen var ganske god. Efter Spillet svang man sig til *Hellgrens* Toner og Overskudet omsattes i nogle Boller Punch som Slut paa Sammenkomsten. Dette bliver sidste Sammenkomst i 1922. Første Sammenkomst i det nye Aar bliver sandsynligvis Torskegildet og Generalforsamlingen paa Kredsens Stiftelsesdag ultimo Februar.

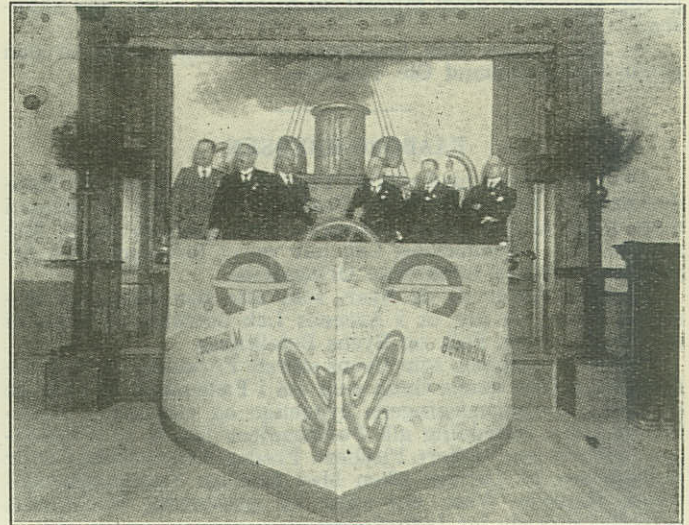
BORNHOLM-KREDSSEN

Der er Fremgang og Vækst i Marineforeningen paa Bornholm. I Juli i Aar startedes den første Kreds i Rønne, og allerede nu tæller Kredsens 105 Medlemmer, der afholdt deres første større Sammenkomst den 9. Oktober i Industriforeningens Lokaler og den anden den 30. November sammesteds. Det blev en vellykket og smuk Fest til hvis gode Forløb der fra den energiske Bestyrelses Side var sat et betydeligt Arbejde ind, saaledes at Industriforeningens rummelige Festsal præsenterede sig smukt dekoreret med røde og hvide Guirlander og Flag, medens der for Salens ene Ende var dannet et fortræffelig udført Forparti af et Skib med Stævn, Bakke, Kommandobro og Lanterner og bag denne et Perspektiv af Skorsten og Stormast. — udmærket udført af Skibsbygmester *Lind* og Malermester *Andersen*.

Efter at Medlemmerne med Damer, ialt ca. 80, havde givet Møde, bød Kredsformanden, Stats-Overbetjent *Carl Nielsen*, fra Kommandobros Forsamlingen Velkommen, hvorefter han gav Ordet til København-Kredsens Næstformand, Arkitekt *Marston*, der bragte en Hilsen fra sin Kreds som nærmeste Nabokreds, og derpaa først viste en Samling Lysbilleder, dels fra Marinens Liv, dels fra Koffardimarinens Virke, og derpaa talte om og fremviste Billeder fra Redningsvæsenets Virksomhed, hvilket interesserede Medlemmerne meget, og for hvilket de takkede med kraftigt Bifald.

Ved det paafølgende Kaffebord blev afsunget en udmærket Sang af Kredsens Formand, som derefter talte smukt for Foredragsholderen, der senere kvitterede med en Tak for den venlige og kammeratlige Modtagelse i Kredsens og en nærmere Omtale af Marineforeningens Maal og Midler for til sidst at slutte med et Leve for Bornholms unge og energiske Kreds.

De kendte Marinesange i Sangbogen synes allerede at have vundet samme Popularitet paa Klippeøen som i de ældre Kredse, og gik med sjælden Appel og Fart.

Efter Bordet traadtes Dansen paa Dækket til 2 Glas paa Hundevagten. — saa pebes Gæsterne fraborde efter en vel tilbragt Aften, der sikkert vil følges af mange ligesaa vellykkede, — ikke mindst, naar Kredsens i en ikke fjern Fremtid skal indvie sit Flag, hvortil der er indsamlet blandt Medlemmerne.

HIRTSHALS-KREDSSEN

havde indbudt til Sammenkomst med Damer Søndag den 26. November Kl. 7½ paa Kroen. Kammeraterne fra Hjørring var indbudt.

Ved 8 Glas marcherede Mændene med Damer efter Musikens Toner ind i den svagt oplyste men smukt dokorerede, som Skib pyntede Sal. Kun Sidelanterne og Toplanterne var tændt, men ved Næstkommanderendes, Skibssergentens og en frivillig Lærlings flinke Hjælp, kom alle snart paa Plads i de af Skytsedlen anviste Bakker. Der pebes klar ved Flaget, som hejstes ved Flagmarchen, og Afsyngelsen af »Kong Christian«. Chefen mindedes de afdøde Kammerater, Brofoged *H. Hjorth* fra Aalborg, og Købmand *Storup* fra Lønstrup; Flaget kippedes ved et »Ære være deres Minde«.

Der pebes hver Mand paa Post til Letning, da Ankeret var lettet med Opsangen »Hiv nu Anker og giv Agt«, og da Chefen havde slaaet Fuld Kraft frem i Maskinen, bød han alle hjertelig Velkommen, et særlig Velkommen adresseret til Kammeraterne fra Hjørring, der trods Snestormen var troppet op 7 i Tallet med deres uforsagte Piger. En Del af Kammeraterne fra Tornby var selvfølgelig ogsaa mødt trods Vejret, og vort gamle Æresmedlem Veteran *Chr. May*, kunde trods mange Modsigelser slet ikke undlade at møde og holdt ud sammen med os til Slut. Der pebes Kaffe overalt, og to fikse Havnymfer serverede Kaffen med Bagværk, og der holdtes flere Taler, afløst af Sange fra Bogen. Chefen udbragte et Leve for Sølvbrudeparret *Chr. Heilesen*, der som sædvanlig ikke manglede ved Flaget, hvorefter *Heilesen* takkede.

Chefen takkede Kammeraterne fra Hjørring, fordi de var kommet og udtalte en særlig Tak til Kammerat *Baaek-Andersen*, der straks tog fat paa at hverve Gutter til Kredsens, da Chefen henvendte sig til ham, med det smukke Resultat, at 17 meldte sig. *Baaek-Andersen* takkede og udtalte, at det havde været ham en Glæde, særlig nu, da han selv kunde se, hvor godt alting gik i Kredsens, og han holdt derpaa en smuk Tale for Formanden og udbragte et Leve for ham. Dernæst havde Kammerat *Busch* fra Hjørring Ordet, og i en med Lune holdt Tale, som gjorde, at Tilhørerne lo hjerteligt, talte han for Chefen, og endnu en Gang bragede et Leve ud over Dækket. Sangbogen blev flittig brugt. Ved Slutningen af Kaffebordet blev der mørkt i Salen, man saa kun Lanternens dystre Skin, en Sømandsgut gik til Rørs og til Musikens Akkompagnement foretog han Sangen »Hils fra mig derhjemme«, der gjorde stor Lykke, hvorefter Gutten holdt en Tale for Flag og gamle Danmark, som resulterede i et drøgende Leve for vort kære Land.

Der pebes nu: »de ny Indrullerede stiller hos Skibssergenten og faar udleveret deres Klunse«, og derpaa blev der pebet op til Parade, og de indrullerede, iklædt Kraver og Huer, stod ret for Chefen, som inspicerede dem under spøgefulde Bemærkninger, hvorefter han trykkede hver især i Haanden og ønskede dem velkommen til Flaget. Der blev saa pebet til Auktion paa Dækket, og i Kammerat *Buch* havde vi en Auktionarius, som fik Pakkerne afsat til fænomenale Priser, ved sit sprudlende Vid og Humør. Da Auktionen ved 7 Glas var forbi, begyndte Dansen paa Dækket til vor Kammerat *P. Kiils* smægtende Harmonikatoner. Senere blev pebet til Punch. Den gamle Veteran var nu i sit Es, han var saa lykkelig, og fortalte mange Historier. En vellykket Fest rigere begav alle sig hjem, da der blev pebet: »Klar ved Køjerne«.

Alle, som bibragte til Aftenens festlige Forløb, bringes herved vor hjerteligste Tak.

Af vor Kammerat *Husmand Storgaard, Tornby*, fik vi foræret en Metal-Ankerlanterne, og en sammensat rød og grøn Lanterne blev os foræret af vor Værts Søn i Kroen — vor hjerteligste Tak for Gaverne!

ANDESPILLET DEN 5. DECEMBER 1922.

Den festlige Ramme om dette var leveret af Lavets fortræffelige Vært, Hr. *Sophus Jørgensen*, der havde ofret en Del Tusinder paa at gøre Lavets Lokaler saa hyggelige, som de nu er. De friske lyse Farver gjorde et venligt Indtryk, og de mange kunstfærdige Lysekroners dekorative Skærme gjorde det hjemligt for Brødrene. For at minde om vor maritime Afstamning, var der gjort diskret Anvendelse af Flag og Vimpler, ligesom det rigelige smaragdgrønne Gran i Vasser og som Borddekoration gav en Mindelse om den tilstundende Jul. De mægtige Baal i Ovnene forsøgte at konkurrere med Brødrenes Hjertervarme. Der var fra Værtens Side gjort alt, for at gøre det hjemligt for Gutterne, uden at man et Øjeblik kunde være i Tvivl om, at man var i en maritim Forening.

En Kammerat, som har bedt os om at fortie hans Navn, havde sammen med Ingeniør *Hoffding* placeret alle Gæs, Ænder og Høns forsynet med fantastiske Vinger i broget sydlandsk Farvepragt, og to smukke velskabte Grisehoveder havde de klædt ud som en forsoren Slagtersvend (lige fra Gutter om Bord) og hans Elskede.

Der var inviteret til Pøsegilde og mægtige Fade med kulsorte og englehvide Pølser fyldte Bordene, flankerede med Skaale af delikat Æblemos, smykket ovenpaa med Lavets dekorative Stjerne.

For 25. Gang (altsaa et lille Jubilæum) bød Formanden Velkommen paa Rim og efter Kaffen blev vor Festsang sunget, og der blev oplæst flere Hilsener fra fraværende Kammerater.

Andespillet tog sin Begyndelse under Ledelse af Kaptajn Hauch, der med sine velturerede Vittigheder bragte Køblysten ivejret.

Man skulde tro, at Lykkens Gudinde havde smagt for meget paa Pølserne og derfor ikke gad flytte sig, for hun lod Gaverne falde paa de samme Steder. Ikke mindre end 4 Kammerater fik 2 Gevinster og en endda tre. Navnlig omkring Polyteknisk Lærestalt var der i de nærmeste Dage en liflig Duft af Gaasesteg.

For at trøste de mindre heldige Kammerater, havde Styrimændene engageret en langhaaret Kunstner, der viste, hvorledes man kunde leve af andet end Andesteg, idet han med øjensynlig Velbehag spiste store Kvantiteter af brændende Blaar, Propper og Service. Skøndt hans Opræden var beskeden, og han langtfra var stormundet, puttede han som Slutningsnummer en Ske, en Kniv og en Gaffel helt op i Næsen. Han fandt dog ingen Efterlignere, og Værten manglede intet Sølvstøj den næste Dag. Jublende Bifald — og Overraskelserne var ikke forbi endnu. Der fremtrylledes et extra Fad sorte Pølser, som Kapt. Hauch udbød til Auktion. Da det blev oplyst, at det Indkomne vilde gaa til Punch, gik Budene meget villigt, og en af Pølserne naaede 14 Kr., ja en endog 15. Det er sikkert den dyreste Pølsemad, der nogensinde er nydt.

Auktionen indbragte 47 Kr., og en Indsamling til en glad Jul for de syge paa Marinehospitalet gav 50 Kr.

Ved de paafølgende Panchesold var Kammeraterne *Bing*, Maskinmester *Andersen* og flere utrættelige i at give Numre og fortælle Historier, ligesom Kammeraterne *Viggo Jensen* og *Salmenius* sørgede for Sang og Strengespil.

Formanden udbragte en Skaal for dem, der havde bidraget til Aftenens brillante Forløb; han fik efterhaanden i Talens Løb dem alle med i Skaalen. *Hauch* talte for de energiske Styrimænd, og den svineheldige Kammerat *Anders Sørensen* (han havde vundet det største Grisehoved, en And m. m.) talte i drastiske Vendinger for Lavet, saa det vakte vild Jubel.

Aaret sluttede saaledes med fuld Hønnør.

Et rigtig glædeligt Nytaar, Kammerater!

KOMMENDE MØDER

København—Kredsens Skyttelav:

Tirsdag den 9. Januar Kl. 7 stor Nytaarsfest med Tombola, hvortil Kammeraterne bedes sende Gaver og Smaating til Formanden, Østerbrogade 21. Alt er velkomment.

Lavets Vært giver gratis Æbleskiver og Punch.

Enhver Kammerat fra Marineforeningen, ogsaa fra Provinsen, er velkommen. Bedes ringe til Formanden, Østerbrogade 21, Øbro 3712.

MARINEHOSPITALET JUL

Hovedforeningens og København-Kredsens Bestyrelser har i Anledning af Julen tilsendt Marinehospitalet et Beløb af 100 Kr. som Bidrag til Julefesten paa Hospitalet.

KAPTJAJN HERMAN EWALDS MINDE

I en nær Fremtid vil København-Kredsens Raaber, der paa sine Sølvkæder bærer Sølvplatter med Navne paa Mænd, der har gjort sig fortjent af Foreningen, faa paasat en Mindeplade over Kaptajn Herman Ewald.

SØLVBRYLLUPPER

Den 16. November fejrede Havnepolitibetjent *G. Lauritzen* og Hustru, Nyhavnsgade 26, Aalborg, deres Sølvbryllup.

Sølvbrudeparret var paa Dagen Genstand for megen Opmærksomhed. Skipperforeningens Medlemmer havde pyntet smukt uden for Hjemmet; der kom mange Gaver, og ogsaa fra Marineforeningen og Medlemmer vist Opmærksomhed; om Morgenen vækkedes Brudeparret ved Musik af Marineforeningens Orkester.

Lauritzen har lige siden Foreningens første Aar været et interesseret Medlem, og har bl. a. ogsaa været med til at danne Kredsens Orkester, af hvilket han er et skattet Medlem.

Den 18. December fejrede Frederikssund-Kredsens afholdte og dygtige Formand, Slagtermester *Lund*, Jægerspris, og Hustru deres Sølvbryllup. Hr. *Lund*, der er Mariner fra 95 og med Liv og Sjæl interesseret for Marineforeningens Trivsel, blev ganske selvfølgelig første Mand ved Frederikssund-Kredsens Start.

Sølvbrudeparret modtog paa Højtidsdagen talrige Beviser paa, hvor agtede og afholdte de er i vide Kredse.

ULYKKEN VED BLOKHUS

Som meddelt i Pressen, omkom den 6. December 4 unge Fiskere fra Blokhús — deraf de to hørende til Redningsbaadsbesætningen, — ved Landgangen efter endt Arbejde paa Havet. Baaden kænterede paa anden Revle, og de fire ombordværende tilsatte alle Livet. Denne sørgelige Begivenhed har naturligt vakt største Sorg og Deltagelse hele Landet over, — ikke mindst fordi alle de omkomne var gifte Folk, der efterlader Enker og ialt 11 uforsørgede Børn.

Sikkert vil der fra hele Landet blive ydet Hjælp til de Efterladte og ogsaa Marineforeningen deltager heri, idet der til Strandfoged i Blokhús, Severin Svenningsen, fra Hovedforeningen og København-Kredsens straks er afsendt 100 Kr. med Anmodning om at ville overgive disse til Enkerne efter de 4 unge Fiskere. Vor Forening, der jo tæller saa mange Fiskere i sine Rækker, udtaler sin dybeste Beklagelse over den skete Ulykke og det Tab vor Fiskerbefolkning derved har lidt.

Marineforeningen har fra Strandfoged *Svenningsen* modtaget en hjertelig Tak paa de Efterladtes Vegne.

ET SPØRGSMÅAL

Naar man gennemblader de senere Numre af „Under Dannebrog“, vil man bemærke, at en uforholdsmæssig stor Del af Pladsen er optaget af lange, detaillerede Beretninger fra Skyttelavene i de forskellige Lokalkredse.

Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at det morer de brave Skytter „at kigge ind ad deres egne Vinderverer“, men, — for alle de andre Medlemmer af Marineforeningen, de Hundreder og atter Hundreder, som ikke er i Lavene, kan de nævnte Beretninger ikke paakræve nogen større Interesse, da de er og kun kan blive Gentagelse paa Gentagelse.

Man maa erindre, at Skyttelavene er private, selskabelige Sammenslutninger indenfor de forskellige Lokalkredse, og i strengeste Forstand ikke berører Marineforeningen som saadan.

Hvad, om man nu afkortede de nævnte „Lavsberetninger“ ganske betydeligt og anvendte den derved indvundne Plads — én for Marineforeningen meget kostbar Plads — til Behandling af Emner af almen Interesse, detaillerede Referater af Foredrag etc, etc, som havde alle Medlemmers Interesse?

Kjøbenhavn-Kredsens havde en Sammenkomst den 7. December, som hvad Lødighed angaar, formede sig som en af disse udmærkede Marineforenings-Aftener, hvorfra man bringer et Udbytte med sig hjem. Paa denne Aften holdt Kommandør Kiær et, baade i Form og af Indhold, aldeles fortrinligt Foredrag om Sønderjydske Krigsfangers Hjemsendelse med „Valkyrien“; det var i højeste Grad belærende og interessant og dertil overordentlig fornøjeligt.

Denne Aften burde Salen have været propfuld — ikke én Plads ledig —, men det var desværre ikke Tilfældet.

Hvad, om man nu gjorde Begyndelsen og bragte et udførligt Referat af dette ypperlige Foredrag?

Jeg spørger kun?

L. Tilly.

Naar Redaktionen ikke hidtil i mere udstrakt Grad, end sket er, har afkortet de fra Skyttelavene i København og Odense fremkomne Referater, uagtet der maaske kunde have været Grund dertil, da ligger dette deri, at man, i Auerkendelse af disse Lavs Arbejde og samlende Evne, og den Interesse, en betydelig Del af i hvert Fald København-Kredsens Medlemmer omfatter Lavet her med, og endelig dettes hele Stilling til Kredsen, har ment ikke i højere Grad at ville beskære Referaterne.

I hvert Fald København-Kredsens Skyttelav maa efter sin hele Virksomhed nu antages at være saa befæstet i Kredsens Medlemmers Bevidsthed, at den ærede Indsenders Henstilling, ikke mindst af Hensyn til Bladets knappe Plads, bør tages til Efterretning. Det er en Selvfølge, at ethvert Referat fra Lavene af virkelig almen Interesse til enhver Tid vil finde den Plads, der tilkommer det.

Idet Red. anerkender Berettigelsen af den skete Henvendelse, henstiller den derfor, at fremtidige Referater fremkommer i mere knap — men dog udtømmende — Form.

Red.

LLOYDS GULDMEDAILLE

Lloyds Guldmedaille for Redning af Menneskeliv paa Havet og som aldrig er uddelt før, er nu tildelt Kommandør *Evans* af den britiske Marine som Anerkendelse for hans Daad ved Redning af Passagerer og Mandskab fra Damperen »Kong Moh«. *Evans* er kendt fra Scotts Ekspedition til Antarctic og fra de britiske Destroyere »Swift« og »Broke«s glimrende Angreb i Kanalen paa 6 tyske Jagere, hvoraf de 3 blev sænkede. Han har forøvrigt i sin Tid holdt Foredrag i Geografisk Selskab her i Byen.

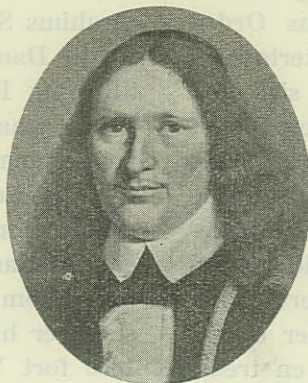
»Kong Moh« var en Dampers paa 4000 Tons, som i Marts 1921 strandede nær ved Hongkong. Kommandør *Evans*, som var Chef for Krydseren »Carlisle« ankom om Morgenen til Strandingsstedet. Søen var høj, og man saa, at Damperen var brækket over, at Forskibet krængede Bagbord over. Her stod nogle ulykkelige Kinesere. *Evans* gik selv i Motorbaaden, men kunde ikke gaa langs Siden af Vraget; han tog da en Line og svømmede i det iskolde Vand over til Vraget. Med Fare for at blive knust, kravlede han op paa Klipperne og kom op paa Vraget, hvor han fik Linen gjort fast i den resterende Rigning. Alle blev reddet om Bord i Motorbaaden, og da denne fik Linen i Skruen, sprang *Evans* atter i Vandet og fik Skruen klaret, inden Motorbaaden drev ind paa Klipperne. Opmuntret af Chefens Eksempel arbejdede hans Folk, som han selv sagde, som »big men«.

Lloyds har tidligere uddelt Bronze- og Sølvmedailler, men i Anledning af denne raske Daad, fandt man Lejlighed til at indstifte en Guldmedaille, der saaledes for første Gang blev uddelt.

S—r.

KURT SIVERTSEN ADELAER

16. DECEMBER 1622 — 16. DECEMBER 1922

Tvungen af Storm og Sygdom blandt Skibsfolkene havde Kurt Adelaer i Efteraaret 1675 med sin Flaade maattet gaa op fra Østersøen og lægge sig for Anker i den sydlige Del af Sundet. — Det skulde nu være Alvor med at tugte Svensken og generobre de gamle danske Provinser i Sydsverige, som Kong Christian den Fjerde saa skammelig havde maattet afstaa. — Men det stadige Uvejr og en smitsom Farsot, baade paa de danske og svenske Skibe, havde gjort Flaaderne uegnede til at vove en Dyst. Den svenske Rigsadmiral Stenbock havde da ogsaa opgivet sin Plan: at landsætte Soldater i Pommeren for at komme Wismar til Hjælp. — Baade Stormen og Farsoten havde handlet saa ilde med hans Flaade, at han havde fundet det raadeligst, at bringe den i Sikkerhed ved Dalarö. Bedre havde Kurt Adelaer redet Stormen af. Han havde lagt sig for Anker „mellem Stevns og Dragør“. Og her fra sit Kommandoskib „Prince Georg“, skikkede han to Rapporter, dateret den 30. Oktober, den ene til „allernaadigste Arffue-Konge oc Herre, kongl. Maj.“ og den anden til „høy og velbaarne H. Rigens Cantzeler“, Peder Griffenfeld. I disse Rapporter hedder det, at Hans kongl. Majestæts Flaade endnu Gudskelov er i god Velstand, senere at han selv — Kurt Adelaer — „hafr veed 3 Ugers Tid sig noget suagelig befundit“. Han lover „icke desmindre“, at han „saa længe de mindste Kræffter“ hos ham er, „til Hans kongl. May. Tieniste contribuere, hvis ham muligt er, og sit Lieff for kongl. May. vovue“. — Dette var hans sidste Rapport — syg som han var, har han ikke formaaet at skrive sit Navn helt ud under paa dem. Den 2. November tog han Afsked med sine Officerer og Skibsfolket, Kommandoen overgav han til Niels Juel, og en Baad stod med den dødssyge Admiral fra Prince Georg ind til Land.

Samme Aften naaede han sit Hjem, sin Gaard paa Christianshavn, og skønt de navnkundige Læger Thomas Bartholin og Ole Borck øvede deres Kunst, udaandede han Fredag den 5. November — knap 53 Aar gammel.

Disse faa Maaneders Krigstogt er alt, hvad der kan optegnes om Kurt Adelaer som dansk Søkriger. I korte Træk kan hans Liv tegnes saaledes: Han er født den 16. December 1622 i Brevig i Norge som Søn af Søren Jensen — Christian den Fjerdes velbetroede Forvalter over det kgl. Saltværk i Laugesund — og Dorthea Nielsdatter. 15 Aar gammel gik han til Holland, hvor han i Byen Hoorn blev uddannet i Navigation og Matematik; senere tog han Tjeneste i den hollandske Flaade og kæmpede under Admiral Tromp den Ældre i det bekendte Slaget ved Dünerne, hvor Hollænderne besejrede Spanierne. 21 Aar gammel lod han sig med sit eget Skib „St. Jørgen“ hverve i venetiansk Tjeneste, og deltog — med nogle Afbrydelser — i den langvarige Krig, som Venedig fra Sommeren 1645 var indviklet i med Tyrkerne. I Kampene, der dels foregik ved Øen Kandia, som var i venetiansk Eje, men som Tyrkerne havde sat sig fast paa, dels i det græske Øhav og ved Dardanellerne, udmærkede den danske Kaptajn sig Gang efter Gang.

Allerede i 1650 vælger den venetianske Eskadrechef den fremmede Skippers Skib til Kommandoskib. Samme Aar deltager han i en Kamp ved Dardanellerne, hvor det gælder at hindre den tyrkiske Flaade i at komme ud, og han er med ved Venetianernes Angreb paa Volo i Thessalien, hvor 5 tyrkiske Proviantskibe erobres. Han kæmper de følgende Aar ved Paros og redder ved sit Vovemod den venetianske Generalproveditor Bragadino ved Argentina, under et voldsomt Uvejr umiddelbart før dennes Skib splintres af det fraadende Hav. Han undsætter den haardt trængte venetianske Garnison i Suda paa Kandia, og han deltager i forskellige Kampe ved Rhodus. I Aaret 1654 grundlægger han dog særlig sin varige Berømmelse hos Venetianerne. I Slaget ved Dardanellerne den 16. Maj bliver hans Skib, der atter er Admiralskib, angrebet af fire tyrkiske Skibe. Angrebet bliver ikke alene afslaaet, men Venetianerne entrer det tyrkiske Admiralskib. De øvrige tyrkiske Skibe begynder at flygte, men da de ser, at den venetianske

Admirals Skib har maattet kaste Anker for ikke at drive paa Land, retter Tyrkerne et nyt Angreb mod det. En frygtelig Kamp raser, Masterne paa Venetianernes Skib falder, Tovene sprænges, og Vandet begynder at trænge ind. Efter Admiralens Ordre iler Kurt hen i Forstavnen og kapper Ankertovene. Heldet kommer til Hjælp: Vinden vender sig, med Lagener og Kapper fanger man Vinden, og Skibet naar ud gennem Dardanellerne. 14 tyrkiske Skibe angriber paa ny, men snart naar det venetianske Admiralsskib frelst den øvrige Flaade. Kurts Tapperhed ved denne Lejlighed godtgøres af Vidnesbyrd fra venetianske Admiraler og Historieskrivere. Som Løn faar han straks overrakt to Guldkæder og senere skænker det venetianske Senat ham en tredie Guldkæde til en Værdi af 300 Dukater og en livsvarig Pension paa 700 Dukater. Tre Aar efter omtales hans heltmodige Deltagelse i et andet Slag ved Dardanellerne, og i 1659 udnævnes han — den fremmede fra et fjernt Land — til Ridder af St. Markus Ordenen og tilkendes en aarlig Pension paa 1400 Dukater, som endogsaa hans Arvinger i tredie Led skulde nyde. Med Aaret 1660 slutter Kurt Adelaer's venetianske Æra.

Hvad der her er berettet om Kurt Adelaer's Liv, har den kritiske historiske Forskning godkendt. De Kilder, hvoraf Eftertiden har øst sin Viden — lige indtil for et halvt Hundrede Aar siden — har nok vældet rigt, men Vældet har været alt andet end klart. De faa og smaa Aviser, som udkom i 1675 i København, fortæller kun, at „Høy-Ædle og Welbaarne Herre, Hr. Cort Adelaer, Herre til Bradsbierg oc Giemso, Ridder, kongl. Majest. General-Admiral oc Admiralitetsraad“ var død. Den af den adlerske Familie hos Universitetet bestilte Levnedsbeskrivelse — et saakaldet „Program“ — et saadant var det hyppigt Skik og Brug at lade affatte, naar en kendt Mand eller Kvinde døde — indeholder, skrevet paa Latin, i de mest bombastiske Vendinger af Universitetssekretæren, Professor Villum Vorm, baade sandt og usandt i Flæng. Ikke mere paalidelig er den 65 Aar efter Kurt Adelaer's Død udgivne Levnedsbeskrivelse af ham, forfattet af Peter Benzon Mylius — en ganske ukritisk og upaalidelig Historieskriver. Hverken Holberg — som har sine Oplysninger om Kurt Adelaer fra Mylius' Manuskript — eller Genealogen Tycho de Hofman har været mere kritisk.

En Episode af Kurt Adelaer's Liv, som kan være sand, men som ikke historisk er bevist, og som i hvert Fald ikke kan stamme fra det Aar — 1658 — den tillægges, er hans Kamp med Ibrahim Pascha. Den skildres saaledes: Ibrahim — Sultanens Svoger og Admiral for Tyrkerflaaden — angriber med et stort Skib — paa 60 Kanoner og 1000 Mand — Kurt ved Tenedos, om Bord paa Store St. Jørgen, som allerede er stærkt medtaget af Kampen. Kurt faar højre Arm saaret, men griber Sværdet med Kejten,

og med eet Hug fælder han Ibrahim, bemægtiger sig dennes Sværd og afhugger Tyrkens Hoved med dennes eget Sværd. Og da de skrækslagne Tyrkere ser, at Paschaen er faldet, overgiver de sig og Skibet. Ibrahims Standart og Vaaben fører Kurt senere med sig til Danmark, hvor han skænkede disse Trofæer til Kong Frederik den Tredie, som lader dem anbringe paa „Kunstkammeret“ — senere havner de paa etnografisk Museum.

I disse upaalidelige Kilder fortælles ogsaa, at Kurt Adelaer foruden St. Markus Ordenen har faaet endnu en venetiansk Orden — Hverken dette eller Beretningen om hans Ophøjelse i den venetianske Adelsstand er historisk Sandhed. Derimod har han siden 1659 ført Vaabenskjold — Billedet af en flakt Ørn og en Arm, holdende en Kaarde, paa hvis Spids et kløvet Tyrkerhoved ses — en Hentydning til hans Kamp med Ibrahim Pasha.

Det er ligeledes tidligere paastaet, at Kurt Adelaer har vundet sig et evropæisk berømt Navn, og indtaget en fremskudt Kommandostilling i den venetianske Marine. Intet af dette er Tilfældet. De samtidige Historieskrivere har intet, der kan berettiggøre til at tro dette. Han har kun været en dygtig og modig Skibskaptajn, som Venetianerne har belønnet efter Fortjeneste.

Fra 1661 begynder et nyt Afsnit af Kurt Adelaer's Liv. Han kommer da tilbage til Holland, hvor hans Ry fra den venetianske Tjeneste antagelig var ilet forud. Der var jo adskillige hollandske Kaptajner i denne Tjeneste. Hollandske Digtere besang ham, men Digtere plejer ikke at være kritiske Historieskrivere.

Da hans første Kone var død, indgik han i Sommeren 1662 Ægteskab med en rig Købmandsdatter Anna Pelt i Amsterdam. Brylluppet bringer ham i Forbindelse med fornemme Folk, bl. a. Medlemmer af de hollandske Herrestater. Man mener, at det er fra dette Tidspunkt, at han antager Navnet Adelaer.

Endnu nogen Tid forbliver han i Holland. Efter hans egen Beretning havde den venetianske Regering stadig Forbindelse med ham, ja, tilbød ham at træde i dens Tjeneste paa særlig fordelagtige Vilkaar. Men i Januar 1663 modtog han gennem Generaløjntanten for den norske Hær, Claus Ahlefeldt, skriftligt Tilbud om at træde i dansk Tjeneste. Ved de Forhandlinger, der da førtes med ham, har han sikkert vist at benytte sig af Tilbuddet fra Venedig. Men Kong Frederik den Tredie har ogsaa gerne villet knytte ham — den borgerlig fødte — til det ved Enevoldsmagten indførte nye Regeringssystem, som en passende Modvægt mod de andre to gammeladelige Admiraler Henrik Bjelke og Niels Juel. Den 15. September udnævntes han da til Admiralitetsraad og Admiral, med en Gage, der senere sattes til et Beløb, som var meget betydeligt, baade i Forhold til andre Embedsmænds og ogsaa andre Admiralers. Desuden fik han Ret til toldfrit at indføre to Ladninger

spansk Salt til Bergen og i denne By lade dette forhandle.

At Regeringen har sat overordentlig Pris paa ham, viser forskellige Forhold. Han stilles i Rang lige efter Rigsadmiralen, faar senere Titel af Generaladmiral, optages i den danske Adelsstand og bliver ved Dannebrogordenens Indstiftelse straks udnævnt til Ridder af denne Orden. Personlig er han i stærk Yndest ved Hove. I 12 Aar er han knyttet til den danske Marines øverste Administration — men hvad Rolle han her har spillet, kan ikke historisk godtgøres. Han sad jo i kollegial Styrelse med saa erfarne Mænd som Henrik Bjelke og Niels Juel, saa hvad der skyldes den enkelte i denne for Marinen ret indholdsrige Periode, kan neppe udredes. Paa et Par Punkter ved man, at han har været særlig interesseret: ved Oprettelsen af et Korps af unge Nordmænd, ved Planer om Forøgelsen af Antallet af faste Baadsmænd, hvorimod det neppe har noget paa sig, at han fyldte Søofficerskorpset med Hollændere. Han syntes ogsaa at have virket for et Forslag om at tillægge Rigsadmiralen større Myndighed end hidtil. At han har været en Mand af usædvanlig Virkelyst, viser ogsaa hans private Forhold. Han tilhandlede sig Ejendomme baade i Norge og i København, og som Datidens Embedsmænd, forskaffede han sig Biindtægter og søgte at erhverve sig Formue baade ved Salthandel, ved Handel paa Island og paa Ostindien.

Flere Gange sendtes han i officielle Sendelser til Holland, bl. a. i 1669 i Anledning af Danmarks Traktat med Generalstaterne om Penge- og Skibshjælp under Krigen med England og samme Aar for at slutte Overenskomst om Skibsmaalingen.

Intet Under, at Navnet Kurt Adelaer er omstraalet af en vis Eventyrglans — den jævne Mand fra Norden, der tappert kæmpede mod Tyrkere og Barbarer i fjerne Egne og under fremmede Forhold. Men naar Samtiden og Eftertiden — lige op til vore Dage — har gjort ham til en af det 17. Aarhundredes største Søhelte, har den kritiske Historiekrivning med Rette gjort Indsigelse. Paa hans pralende Epitafium i den gamle Vor Frue Kirke, stod følgende Indskrift paa Latin:

Tyrkerne en Skræk, Barbarerne en Rædsel,
Candia et Skjold, Venetianerne en Mur,
Hollænderne en Hæder, Nordmændene en Ære,
Den danske Sømagt en Zirat,
Nordens Underværk.

Det var Fortidens Dom over ham. Men den gamle Kirke og Epitafiet er sunket i Grus. — Og de Digte, hvori Ingemann og Ploug har besunget ham, har mistet deres reelle Baggrund den Gang, det blev bevist, at denne hidtidige Bedømmelse af ham var ganske fejlagtig. Historikeren, Bibliotekar ved det kgl. Bibliotek Chr. Bruun, har i sit i 1871 udgivne fortræffelige og yderst indgaaende Værk „Kurt Sivertsen Adelaer, En historisk Undersøgelse“, stillet ham paa den Plads, hvor han bør staa. Dette Værk slutter da ogsaa med følgende Ord: „ . . . Kurt Adelaer's Berømmelse, som man hidtil har skildret den, har kun hjemme i den Konges smaa Riger, hvor han var født, og hvor han senere som en Lykkens Yndling blev baaret frem.“

Sigurd From.

UNDER MONTE PELLEGRINOS SKYGGE

Vi sad fire Venner og passiarede sammen om Juleaften, og hvor vi havde tilbragt den. Der var i og for sig ikke noget mærkeligt ved det, vi fortalte hverandre, saa det er ikke derfor, at jeg mindes Samtalen. Den ene havde tilbragt Juleaften paa St. Thomas i 29 Gr. Varme mellem stive, blanke Palmeblade og med de varme Landes Frugter paa Julebordet. Den anden talte om en Jul i Piræus, hvor Snebygerne, som man knap nok herhjemme kan have Juleaften, kom drivende ned fra Bjærgene. Den tredie tænkte paa Juleaften, fejret oppe i den rigtige Nordlysregion, hvor Straalebundter for over Himlen som rappe Jomfrufingre over Flygelets Tangenter, medens jeg svor paa, at jeg sikkert havde tilbragt den kedeligste Juleaften, blottet for al Stemning og Poesi i øsende Regn og Blæst med Luften og alt indenborde fuld af Kulstøv, der røg overalt i en af Newcastles Dokker.

Jeg kom egentlig kun til at mindes denne Samtale om Juleaften, fordi jeg samtidig kom til at hu-

ske paa, hvad der hændte mig efter Juleopholdet i Newcastle.

Vi laa som sagt og kullede med en dansk Handelsdamper, hvor om Bord jeg som ganske ung Officer gjorde Tjeneste som vagthavende til Søs. Vi skulde være klar med at tage Kullasten ind til Kl. 8 Aften for at komme til Havs, inden Dokken maatte lukkes. Naar man stod oppe paa Dækket, snavset af Kulstøv og hørte paa Spilledampens Hvislen, paa Hvinene fra skrigende Wincher og paa Kulfolkenes Raab, saa var her ikke den fjerneste Mindelse om Juleaften, ikke Spor af Julelysenes varme Glans eller de muntre Børnestemmer. Dog forresten, da vi skulde spise hos Kaptajnen Kl. 6 stod Gaasestegen da paa Bordet, Julemaaltidet var godt nok, Kaptajnen fornøjelig som sædvanlig, Styrmandene stille, fordi de et kort Øjeblik fik Lejlighed til at tænke paa Hus og Hjem, medens Første Mester og jeg stille og fredeligt delte mindst Halvdelen af Gaasen.

Kl. 8 kastede vi los og stod ud af Dokken, kom

godt ud af Tyne og vel til Søs. Da Kaptajnen her gik ned fra Broen, efter at have sat Kursen Syd efter ned langs Englands Østkyst, husker jeg, han gav mig den Formaning, inden jeg overtog Vagten: „Husk paa, lille Nikolajsen, at der er ikke een ædru Mand paa nogen af de Dampere, der i Aftenens Løb stikker til Søs, de gaar ikke af Vejen for noget andet Skib.“

Medens den tunglastede Kuldampere, som Englænderne siger, „plodded along“, den kunde ikke rigtig bevæge sig i Skvalpet, stod jeg og kiggede ud i Regnen og Blæsten, og der var ikke een Lanterne, hvid eller rød eller grøn, som jeg fik Øje paa, uden at jeg holdt længere og længere til Søs. Paa den Maade kunde vi godt have endt paa Jyllands Vestkyst, vi kom i det mindste langt ud af Kurs, men Vind og Strøm fik som altid Skylden herfor.

Vi plodded along gennem Kanalen mod vestlig Storm med Sø og Strøm fra alle Sider, den tunge Dampere laa nærmest awash i Søen, en mere ubehagelig Tur har jeg sjældent været med til, og ikke een om Bord tænkte paa at det var Juledag, eller havde Fornemmelser i Retning af stort Kalas blandt gode Venner, hvor glade Timer bliver nydt sammen, og hvor Granduften, Varme, Lys og Hygge skaber den Julens Velvære, man aldrig glemmer.

Da Julen var forbi rundede vi om Quessant, vi saa Klipperne i Søs kvæet og Regndis; fik Fyret tværs og holdt af; hvor det lettede paa Skibet, men hvor vi rullede, da de lange blaa nordatlantiske Søer mødte en sort lille Kulbiks, som plodded along mod Syd.

Hver Aften paa Turen studerede jeg Ejbe's 100 Timer i Italiensk, for at kunne klare mig, naar vi kom til Palermo; om Dagen harpunerede vi Springere, der legede foran vor Bov eller maalte Solhøjden og pejlede Landet, Barlingas Øer, Kap St. Vincent, Kap Trafalgar, Gibraltar, Kap Gata, ind gennem Middelhavet med en Vestenstorm i Halen.

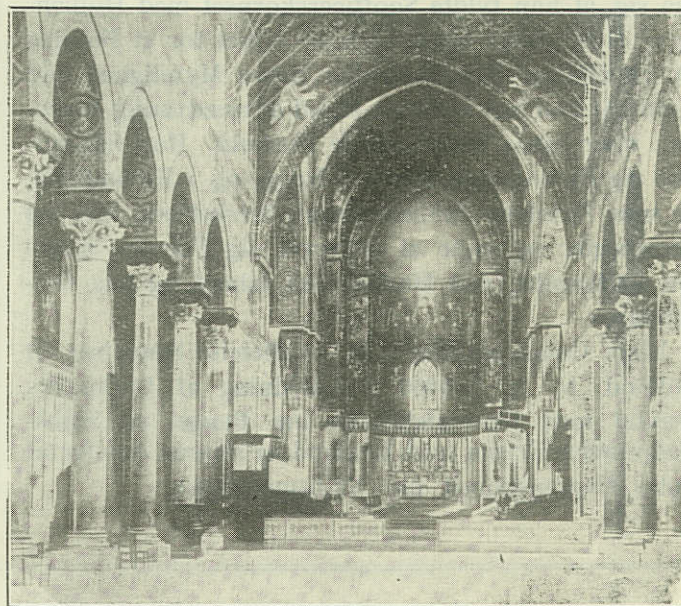
En Dag i Begyndelsen af Januar løb vi langs Siciliens Nordkyst og stod sent om Aftenen forbi Golfo di Castellamare. Hvor alt dog var anderledes end i Newcastles Dok. Skibet var rent, og Søen smul, Himlen saa blaa og Maanen saa gul; Luften var lun, og Duften fra Land drev ud over Havet. En fin lille Maanestriben stod paa den klare Himmel, om Styrbord havde vi Monte Pellegrino og lidt tilvenstre derfor tændtes, slukkedes og glimtede Lysene inde i Palermo, Fiskerfartøjer med lange, spidse Sejl drev forbi Lysene, og nede under vor Køl legede Tunfiskene.

Vi blev i Palermo en halv Snes Dage, og Kaptajnen og jeg aftalte at nyde Livet og se paa alt, hvad der var smukt og kønt i Palermo.

Paa Dækket stod jeg næste Morgen og saa ind mod Byen, der laa Palermo i sin gyldne Muslingeskal, „Conca d'oro“, som Sletten under Monte Pellegrino hedder, og hvorpaa Byen er bygget ved det tyrrenske Hav.

Mildt og foraarsagtigt var Vejret, da jeg blev roet over til Byens Side og gik i Land i den gamle Havn

„La Cala“. Jeg spadserede op ad Byens Hovedgade Via Vittorio Emanuele til den store Piazza Vittoria med Philip den IV's Statue, og hvor Palazzo Reale ligger. Jeg gik over Piazza Pretoria med den pragtfulde gamle Brønd fra det 16de Aarhundrede og stod tilsidst foran Katedralen, som blev bygget af Normannerkongen Wilhelm II i det 12te Aarhundrede og som rummer et Væld af Kunstsatte — Tilsidst kom jeg ud paa Marinaen, den smukke Promenade, der fra den gamle Havn langs Stranden fører ud til Bateria S. Erasmo og den botaniske Have. Herlig var Udsigten over det blaa Hav og over Bugten, hvor Karthagos Flaade engang havde sin Hovedstation, indtil Byen blev erobret af Romerne. Alene for Stedets vidunderlige Skønhed maatte Menneskene vel kæmpe for denne Plet og i Tidens Løb fulgte Goter, Sarazener og Normanner efter hverandre, til Palermo blev Residens for Siciliens Konger. Endnu ligger Byen som en af de dejligste

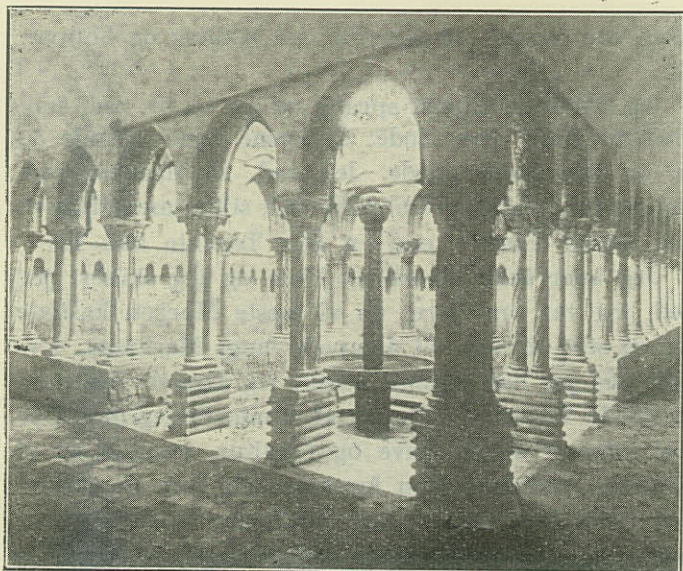

italienske Byer, og Monte Pellegrino hæver sig som en Skilvagt over Byen, som det har gjort siden Fønicierne's Dage, da de grundlagde Byen Panormos.

Overalt turede vi rundt i de følgende Dage, saa Kirker, Klostre og Klokketaarne, blev mæt af Marmordekoration og Guldmosaik, tog op paa Monte Pellegrino og nød her den pragtfulde Udsigt fra Parken ved den kongelige Villa Favorita, bygget i kinesisk Stil.

Om Dagene endte vi i Operaen, hørte „Carmen“ og »Aida« Gang paa Gang, Carmens Ord, om, at det er tilladt at vente og dejligt at haabe, tilegnede jeg mig og benyttede mig ofte af i Livet.

En Dag tog vi Vogn og kørte en Milsvej ud i Landet til den berømte Domkirke i Monreale, Byen, hvor den sicilianske Vesper begyndte. Vi spiste Frokost i et Lysthus, Makaroni, Tomat og den røde Landvin, og traadte med Andagt ind i den 700-aarige Domkirkes mægtige Rum. Gamle Broncedøre, Marmorsøjler og prægtig Mosaik paa Guldgrund, talte om de gamle Tidens Rigdom og vidunderlige Smag. I Mosaik var Kristus Ansigt fremstillet over Koret

med saa bydende et Herskerudtryk, som man ellers aldrig ser. Det var Kongernes Konge, som saa ned paa det usle Menneskekravl, der stirrede opad mod Skønhedens Aabenbaring.

Gravmalerier af gamle normanniske Fyrster prydede Kirken og dér ved en af Skriftestolene laa en ung Kvinde og skriftede for sin Pater. „Er det syndigt, Pater Josef, ham jeg elsker, det er Dig?“

Udenfor laa Benediktinerklostret, hvor vi gik gennem den firkantede Klostergaards Søjlegange og forstod den Herlighed som engang havde udfoldet sig her. Turister og Tidens Tand havde pillet og røvet Mosaikens Stumper ud fra deres Plads i Søjlerne. Hvide Søjler med Guldmosaik og Stenes Pragt, Klangene fra Domkirkens store Klokke, der rungede ud under den dyblaa Himmel, dette var Italien; det var Monreale, Perlen i Siciliens gyldne Muslingeskal.

Og endnu en Dag husker jeg, da vi travede rundt i de mærkelige Katakomber ved Capucinerklostret udenfor Byen, hvor Palermitanerne ligetil 1881 bisatte deres Døde. Dødning ved Dødning staar her ved hinandens Side eller ligger paa Hylder og venter paa den yderste Glædesdag; en forunderlig Smag, at stille sine Afdøde op, klædt paa, saa kun Dødningehovedet er frit, nogle balsamerede med Hovedhaaret paa, og Navneplakater i Stedet for Ligstene, andre bag Staalvæv — og saa Munken, der var saa hellig, at Tungen ikke faldt ud, men tørrede ind, vi følte paa det Stykke Læder, der sad mellem Kæberne. Og der stod et Barn, balsameret og klædt paa i Stadskjole og med Glasøjne, som stirrede ud i det fugtige, mørke Rum.

Den sidste Dag vi laa i Palermo, fulgte jeg med Kaptajnen til Mæglerens Kontor, hvor Kaptajnen vilde hæve 1000 Lire af Rederiets Penge til Brug paa vor videre Tur gennem Middelhavet. Jeg gik ind i et Udsalg saalænge, og da vi mødtes igen, faldt det mig ganske tilfældigt i Munden: „Fik De Pengene?“ „Død og Pine“, var Svaret, „jeg glemte dem paa Disken, aah, følg med ind, det haster“.

Vi kom ind, men der laa ingen Penge, vi mødte kun beklagende Miner og Gestus med tomme Haand-

flader, nej, de huskede saa bestemt, at Kaptajnen havde taget dem med; vi var venlige, og de var venlige, vi slog i Disken, og de var lige venlige. Der var intet at stille op.

Vi vandrede atter ned ad Via Macqueda og brugte Ord som „Slyngler“ og „forbandede Skurke“, men hvad hjalp det at rase.

Lidt efter gik vi hver til sit, jeg drev atter omkring i Byen og stod nogle Timer senere paa den henrivende Promenade langs Havet, Marinaen, som jeg vilde se for sidste Gang.

Jeg satte mig paa en Bænk og opdagede i samme Øjeblik, at en ung Pige samtidig satte sig paa Bænken. Ærlig talt, havde jeg slet ikke lagt Mærke til hende før, og hende maa det være gaaet paa samme Maade overfor mig, thi hun havde ligesom et lille forlegent Træk omkring Munden. Min første Indskydelse var at være høflig og gaa, men — ja, det hele gik nu saa hurtigt — den Tanke for samtidig gennem mig, „hvor hun er pragtfuld“, og saa glemte jeg Høfligheden, glemte forresten ogsaa min Lærdom fra de 100 Timer i Italiensk, thi i Stedet for at sige „Undskyld“, tog jeg fejl i Ordforraadet og sagde „Benvenuto“.

Hun lo, hun kunde simpelt hen ikke lade være, hun lo, saa Taarene stod i hendes brune Øjne og gjorde dem saa blanke, som den stille Sø, man langsomt synker ned i. Jeg lo med, smittet af den friske Latter, det gav mig Mod, og i Modet udfoldede mine italienske Talegaver sig rent vidunderligt, saa jeg fortalte, at jeg var fra en dansk Dampers. Ja, noget i den Retning havde hun da ogsaa antaget mig for. Saa nævnede jeg mit Navn, Sven Nikolajsen, Tenente danese; det gjorde nu alligevel sin Virkning, syntes jeg, det var en Anfaling, hun gentog Navnet, og hvor lød ikke mit Navn henrivende, udtalt med italiensk Vellyd fra den smukke Piges Mund „Svenicolais“.

Kort efter var vi i en livlig Samtale, hvor alt hvad jeg huskede fra de 100 Timer i Italiensk blev mobiliseret og susede hende om Hovedet. Og naar hun talte, havde jeg Lejlighed til at se paa hende, mest ind i hendes brune Øjne med de store sorte Pupiller, sorte som Kulstøvet i Newcastle Dok, og paa hele hendes friske Ungpigeskikkelse. Jeg forstod, at hun maatte være af god Familie, og at hun vilde forstaa at trække sig ud af dette lille Eventyr, naar Tiden dertil var kommen. Og imedens gled jeg dybere og dybere ned i de brune Øjnes blanke Sø, men anede knap, at hun ogsaa gled, vistnok paa Grund af mit italienske; vi talte om alt, om Solen og Havet, der laa foran os, om Marinaen, om Corso Vittorio Emanuele og Piazza Vittoria, om Monte Pellegrino, der knejsede som Livets advarende Pegefinger — — — og pludselig, som jeg sad allerbedst, dybest nede i den blanke Sø, hvor Tunfisker leger under Damperens Køl, for hun forfærdet op. Nu holder det altsaa ikke længer, tænkte jeg, nu er Eventyret forbi, en ung italiensk Dame kan ikke

sidde med en Fremmed — selv om han er Tenente danese og livlig — paa en Bænk paa Marinaen. Hun saa paa sit Ur, og saa paa mig, der stod vi. Jeg forstod, hun maatte gaa, men jeg saa nu, hun gjorde det nødtigt. Aldrig har jeg været saa kvik i Vendingen, som da jeg sagde, at det var sidste Aften jeg var i Palermo, og om jeg da ikke saa hende siden. Der stod vi igen, nu var det hende, som skulde svare, hun tog sit Kort, skrev noget, rakte mig det og sagde, at hvis jeg mødte efter Kortets Anvisning, skulde hun være paa Stedet Kl. 10. Saa skulde jeg til Gengæld fortælle hende alt, hvad jeg havde set og oplevet i Palermo.

Paa Gensyn!

Og da spillede Livets Orkester op til den sidste Aften i Palermo, en af de Aftener, som en lille Tenente husker mange Aar efter.

Jeg gik om Bord til Middagen, hvor jeg forklarede Kaptajnen, at nu vilde jeg paa min egen Boldgade den sidste Aften. Allerede ved 8-Tiden var jeg i Land og spadserede med en ung Knøs, Pietro, som Vejviser ad Via Macqueda Vest paa ud af Byen. Vi passerede Operaen, og her kom jeg til at tænke paa Carmens Ord: „Permesso e d'aspettare ed i dolce sperare“, tror jeg nok det var. Det er tilladt at vente og det er dejligt at haabe.

Vi gik ud til et Slags Villakvarter, der bredte sig ved Foden af Monte Pellegrino; jeg forstod, at jeg havde haft Ret i min Antagelse af det Samfundslag, hun tilhørte; den lille italienske Frøken var, som jeg selv, faldet ud for et lille Eventyr, og jeg lovede mig selv, at Tenente Svenicelais skulde holde sig indenfor de Grænser, som hun angav.

Ak! det at love og det at holde, gaar tidt ad Veje, som ikke mødes.

Pietro viste mig ind gennem en Gang i en stor Have til et Lysthus, her forlod han mig og der sad jeg i den stille maaneklare Aften og ventede paa hende. Paa Bordet stod en Skaal med Frugter og en Foliette med den mørkerøde Vino Calabrese; gennem det lette Slynggrønt, som dækkede Lysthusets Tremmeværk faldt det klare Maaneskin ind, jeg kiggede ud, det var vist et ret afsides Sted, rundt omkring saa jeg hvide Villaer og op over alt knejsede Monte Pellegrino, stille, tavs og advarende.

Katedralens Klokker lød inde fra Palermo, de ringede Stævnemødets Time ind; der kom hun i sin hvide Kjole med sort Slag over Hovedet, yndefuld, forlegen, som om hun var ved at opgive det hele, men da hun saa, hvor glad jeg tog imod hende, sprang pludselig hendes sydlandske Natur over til den mest sprudlende Glæde, „Benvenuto“, hviskede hun og lo.

Hvor let, syntes jeg, faldt det italienske mig i Munden, jeg fortalte hende om hver Aften i Palermo, om Operaen med „Carmen“ og „Aida“ om Byens Skulptursamling, om Capella Palatina med sin eventyrlige Pragt, om Monreale Turen og om det gamle Benediktinerkloster med den herlige Søjle-

gang, om Kirker og Klostre, om Middag og Souper, alt.

Og Glædens Blomst sprang ud for os to, rød, som Siciliens Roser kan gløde; de brune Øjne spillede og lo, og alle Sorger døde. Jeg bad, at Maanen, som engang for, i Ajalons Dal vilde staa stille; men Maanen har andre Tanker, end en lille Tenente kan faa.

Jeg aner ikke, hvornaar Nina og jeg skiltes; jeg ved, jeg var om Bord, da vi næste Morgen kastede los og stod til Søs. Vi dampede langs Marinaen, derinde saa jeg den tomme Bænk; jeg kiggede ind mod de hvide Villaer ved Foden af Monte Pellegrino. Der var intet at se til Have og Lysthus, intet at se af Nattens Herlighed, den forekom mig som en Drøm. Jeg vidste kun, at hun hed Nina eller kaldte sig saaledes, og jeg hørte aldrig siden noget til hende.

Inden Afrejsen fra Palermo havde Kaptajnen skrevet hjem til sit Rederi, om hvorledes han var bleven narret med de 1000 Lire. Vi gik saa Øst gennem Middelhavet og Bosporus for at hente Korn i Sebastopol og kom først 3 Maaneder efter til København.

I Mellemtiden havde Rederiet skrevet til Mæglerkontoret i Palermo, men kun faaet en Sludder for en Sladder som Svar; der var intet ved Sagen at gøre, og Kaptajnen maatte betale Beløbet.

Et af Bestyrelsens Medlemmer fortalte mig noget efter, at Mægleren i sit Svar havde kastet en slem Sigtelse paa Kaptajnen og mig, men der var selvfølgelig intet Hensyn taget hertil. Han beskyldte os kort sagt for at have brugt Pengene, til alle de Fornøjelser og Udflugter vi havde foretaget i den Tid, vi laa i Palermo, og han havde vedlagt Sigtelsen med udførlige Oplysninger om, hvor vi havde været hver Dag og hver Aften under vort Ophold i Byen. Han maatte have udspioneret os fra den første Dag, vi havde været der.

Da Bestyrelsesmedlemmet, som fortalte mig det, var en nær Paarørende, bad jeg om at faa denne Liste at se, det kunde jo være interessant at undersøge om alt det, man havde opgivet om vor Færden i Palermo ogsaa passede, men i mit Inderste tænkte jeg kun paa det ene, om der stod noget om Nina. Det løb rundt for Øjnene af mig, da jeg slugte Listen, jeg saa kun efter N. N. N. Nina, Nina, Himlen være lovet, der stod ikke et Ord om hende eller om min sidste Aften, men ellers alt, alle Steder, hvor vi havde været, maaske var Beretningen lidt udsmykket, som om det skulde se ud til at vi havde brugt mange Penge, men iøvrigt korrekt og saa nøjagtigt, som man selv kunde have berettet det.

Jeg lovede mig, at naar jeg engang igen kom til Palermo, maaske med en Middelhavskrydser, skulde jeg ikke glemme min Ven Mægleren. Han skulde ikke faa Leverancen til et Skib, hvori jeg var. Men jeg har aldrig været der siden.

Den Aften, da vi fire sad og passiarede sammen om Juleaften, og hvor vi havde tilbragt den, saa var det min Tanke sprang fra Newcastle Dok ned til Lysthuset ved Foden af Monte Pellegrino; samtidig og for første Gang — jeg var jo bleven ældre i Mellemtiden — saa jeg lidt klarere. Kaptajnen og jeg var hos Mægleren ved Middagstid; og ved 4-Tiden mødte jeg Nina paa Marinaen. Hun var selvfølgelig sendt ud af Mægleren for at udfritte mig; ingen ung italiensk Dame havde ret længe dristet sig til at tale med en Fremmed, hvis hun da overhovedet kan gaa alene paa en offentlig Promenade. Hun var simpelt hen lejet til at udspørge mig om alle de Steder, hvor vi havde været, derfor den nøjagtige Liste. Men hvorfor udspurgte hun mig ikke straks, da vi sad sammen paa Bænken, jeg havde maaske anet Uraad, hvis hun havde gaaet for hurtig løs paa Sagen, eller ogsaa — det trøstede jeg mig med — blev ogsaa hun overrumplet af Amors Pil, og da hun rimeligvis har haft Tilladelse til at aftale et Stævne-

møde i Mæglerens egen Villahave, har hun benyttet sig deraf.

Jeg har i og for sig været glad for at den sidste Aften og Nat i Palermo ikke under en eller anden Form stod opført paa Listen, man kunde tænke sig saa meget og lægge det dobbelte til, hvad der slettingen Grund var til, thi det skylder jeg Nina at sige.

Men Kvinde var hun, og selv om hun, uden at hun kendte mig, lod sig udsende for at udspørge mig, og vel var forpligtet til at berette, hvad jeg havde fortalt, saa skylder jeg hende en Tak for en vidunderlig Nat under Monte Pellegrinos Skygge.

At hun forresten med roligt Sind kunde rapportere alt, hvad jeg havde fortalt!

Hver Gang jeg kommer tilbage til den Tanke, ser jeg for mig de to spillende brune Øjne og tilgiver hende straks.

Hun var blot klogere end jeg var — — — dengang.

L I D T O M , , 7 8 ‘ ‘

Dette er en kort og sandfærdig Beretning om noget, der hændte en Aften, da Skibsnummer 478 kom ombord efter Landlov i en af Danmarks talrige, idylliske Søkøbstæder.

Det er en af den Slags Historier, der i et Nu paa en eller anden ubegribelig Maade er kendt af hver levende Sjæl i en Eskadre — for i det næste Øjeblik at væreglemte, forsvundet for et nyt:

»Har du hørt den sidste, Kammerat?« — og det er en af den Slags Historier, der altid minder mig om en lille, broget Kanin, jeg kendte som ung: den endte, spækket til Overdaadighed, pyntet med Persille og badet i en smørfuld Sauce, med at blive præsenteret som en lækker og lokkende Haresteg.

Naa, det var altsaa en Søndag Aften, at denne lille Solstraaleepisode oplevede de noget vagtsyrlige Gemytter i et melankolsk Kystforsvarsskib, der laa til Ankers paa Strømmen og holdt Fridag efter Ugens mange Sindsbevægelser.

Det var i November — det var raakoldt, og regnede. — De kender jo, hvordan det kan sive og drive gennemtrængende og uimodstaaeligt en Efteraarsaften i vort velsignede Klima — netop saadan regnede det den Aften. Livet i Kystforsvarsskibet gik sin stille og monotone Gang, som det har gjort det gennem Tiderne: Som et Urværk — dik-dik, dik-dik — frem og tilbage langs det vaade Skandæk gik Skildvagten i sin Regnvejrskavaj — som en stor, graa Sæk kom han langsomt glidende fra det yderste Mørke agterude ind i Skæret af en straalende, elektrisk Sol, der spejlede sig i en Regnpyt paa Dækket. Den vagthavende Officer gemte sig for Omverdenen bag en opsmøget Overfrakkekrave, og oppe paa den mørke Overbygning skred Vagtmandskabets formummede Skikkelser rundt for at finde sig en tør Plads, hvad der kan være temmelig vanskeligt i et Kystforsvarsskib. Hver halve Time klang Glasslagningens klingre Slag, og Udkig-

gen sang sin bekendte Vægtersang ud under de tunge, sorte Skyer:

»Alt vel — Lanterneerne i Orden.«

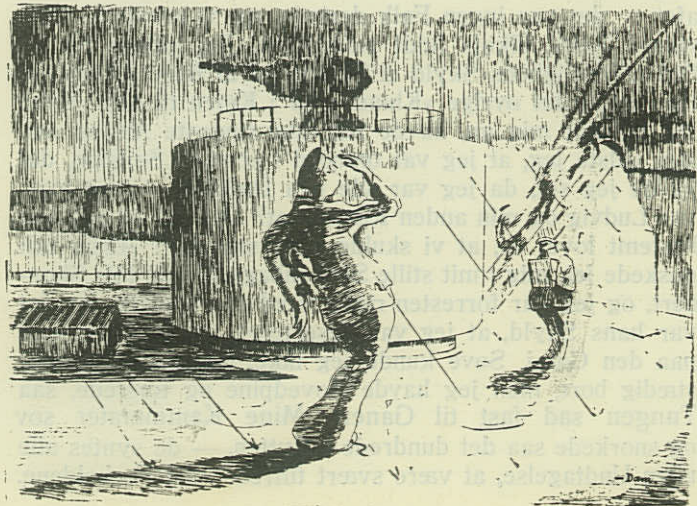
Om Styrbord kunde man se Byens Lygter og Lamper, der brændte saa underlig søvnt og blafrende, slørede som de var af den sivende Regn.

Blid Ro over hele Skibet.

Indtil der med eet kom ligesom lidt Røre i Myretuen, da Udkiggen højt til Vejrs i sit kølige Mærs faldt ud af det sædvanlige Fodslag og pustede Liv i Torneroseslottets slumrende Vægttere ved at synge ud:

Fartøjerne til Borde.«

Ude i alt det mørke og sorte kom der nogle røde, hvide og grønne Lygtemænd hoppende. Det var Landlovsfolkene, der var for hjemgaaende — man kunde høre en Stump af en af Døgnets populære Viser — saa lo de lidt derude i Mørket — nærmere og nærmere kom Lanterneerne — nu var de lige paa Siden af »Badeflaaden« — som Mennesker undertiden forstemmer mig ved at benævne vore stolte Orlogssvaner — nu gled Fartøjerne op i det skærende Lys — en Buket af hvide Ansigter med

Øjne, der missede i Overgangen fra den mulmsorte Nat til den klare, elektriske Dag.

En efter en kom Folkene op ad Falderebstrappen, blev skrevet af paa Skibssergentens store Liste og forsvandt saa op ad den brede Trappe til Overbygningen for at finde Poserne frem — tilsidst var der bare een tilbage af hele Flokken og det var 78. Langsomt og højtideligt — ligesom lidt girende holdt han sit Indtog paa Dækket, idet han med en elegant Haandbevægelse samlede alle de tilstedeværende i sin Hilsen.

.. Der var efterhaanden mødt mange ved Falderebet for at tage imod *ham*, hvis Hjemkomst efter Landlov altid var imødeset med en vis kildrende Spænding. Alverdens Gisninger blev fremsat om, hvordan denne vilde forme sig — kun om eet lille Punkt herskede der ufravigeligt en rørende Enighed: pinlig ædru vilde han ikke være.

Og det var han da heller ikke den specielle Aften, der her er Tale om, men her havde han ikke blot en ganske nydelig lille, dresseret Bjørn med sig hjem, men ogsaa en lille Hund, hvori en Overdaadighed af forskellige Racer var repræsenterede — den var sort og krøllet — med et Hoved som en Jagthund og en Krop som en Puddel, og den hele Fremtoning afsluttedes af en fantastisk udspekuleret Hale, der endte i en pragtfuld Dusk.

Det var en flot Hund — jeg vil hellere sige en meget usædvanlig Hund, som 78 der var blevet saa fine Venner med den Landlovsaften.

I det civile Liv var 78 Klown — en veritabel Klown fra et omrejsende Cirkusselskab, flakkende fra Sted til Sted, levende Livet langs Landevejene for hver Aften at tumle rundt i Acetylenlampernes skærende Lys sammen med den firbenede Kompagnon, der trofast hjalp ham med at skaffe Mad og Klæder og alt det, der ellers

skal til for at holde Livet oppe i et Menneske — hver Aften skulde han skabe Latter og Lystighed hos alle de mange Mennesker, der ikke maatte faa Tid til at kede sig, medens Forestillingens næste Nummer blev forberedt.

Klown var han, og Klown blev han ogsaa, da han trak i Kongens blaa Klæder, men han maa aabenbart have savnet en Hund til at agere med for at være rigtig paa Højde med Situationen, siden han havde anskaffet den lille nemme Hundeudstilling i et Exemplar, som han kom ombord med den Aften.

Og for et stort og uhyre interesseret Publikum begyndte han oppe paa Overbygningens vaade Linoleum sit vanskelige taalmodskrævende Dressurarbejde. Utalte Gange forsøgte han at faa Bæstet til at »sitze« — til at springe — til alt, hvad en Klovnehjerne kunde finde paa at forlange af en Hund, der var Nybegynder i Artistfaget, men ak: alt prellede af paa Dyrets absolutte Uinteresserethed — tilsidst blev 78 træt af det hele og satte sig paa en eller anden tilfældig Kasse — der staa saa utrolig mange Kasser paa et Kystforsvarsskibs Overbygning, at man maa undres over, at der findes Gods nok i Danmark til at fylde dem — paa en af dem satte 78 sig altsaa ned og begyndte at tale til det mærkelige krøllede Væsen med de gulbrune Fosforøjne og den brændende røde Tunge, der hængte som en Tulipan ud af Flaben paa den.

»Saadan en lille arbejdsløs Køter vil ikke sitze — hva'«, sagde han og saa kærligt og ømt paa den og fortsatte saa:

»Jeg er virkelig kommet til at holde af dig — skønt køn det er du jo ikke — og noget videre fin som Hund betragtet — det er du jo heller ikke — med den Hale især — men Gud, hvor ser du dog sympatisk ud!

Kay Jungersen.

EN REJSE OVER ATLANTEN MED EN NOWA SCOTIAMAND

(Fortsat)

V i blev paa en temmelig barsk Maade varskoet om at entre op, og de, som ikke selv kunde, blev halet op ved Hjælp af en Tovende.

Endelig var vi paa Dækket; nogle Madratser og Pakker, deriblandt min Køjesæk, blev varpet op til os, og Slæbedamperen dampede videre, velsagtens for at bringe flere Skibsbesætninger frem paa lignende Vis.

Vagtmanden kom hen til os, og hilste os med et »good morning boys«, hvorefter han viste os forefter til Lukafet (der var to: Styrbords og Bagbords, et til hver Vagt). Han fik tændt en Praas, som hængte midt i Lukafet — der var ingen Folk derinde, og vi kravlede uden videre Vrøvl tilkøjs fuldt paaklædte. Jeg halede for en Bekvemmeligheds Skyld et Tæppe ud af Køjesækken, og tog ogsaa det øvrige »Klunds« op i Køjen til mig. Hvor jeg befandt mig nu, havde jeg ikke ringeste Anelse om, kun vidste jeg, at jeg var ombord i et stort Sejlskib, det havde jeg set, da jeg var ude paa Dækket — men hvor var Ludvig og min anden Kammerat? Det var jo dog saa bestemt lovet os, at vi skulde sejle sammen! Ærlig talt ønskede jeg mig i mit stille Sind tilbage til min lille Skonnert, og jeg var forresten rigtig vred paa Ludvig, for det var hans Skyld, at jeg var deserteret, og kommen med paa den Galaj. Sove kunde jeg ikke, min Rus var fuldstændig bort, men jeg havde Hovedpine og tørstede, saa Tungen sad fast til Ganen. Mine Kammerater sov og snorkede saa det dundrede i Hytten, — de syntes alle uden Undtagelse, at være svært tilfreds med Forholdene.

— Bare det dog snart var Dag.

Med ét blev jeg revet ud af mine Drømme, idet 3—4 Rotter etablerede Slagsmaal paa Dørken i Lukafet. Jeg forsøgte at jage efter dem, men de fortsatte ugenert, og løb de bort for en Stund, kom der andre 4—5 i Stedet.

En Timestid efter kom en Damper langs Siden, og en Del Folk kom tumlende ind paa Dækket, og derfra ind i Lukafet. Der var Mænd af alle mulige Nationer, 3—4 sorte, men Landsmænd hørte jeg intet til, derimod var der Nordmænd og Svenskere. Inde i Bagbords-Lukafet begyndte nogle at stemme i med den gamle Londonerise »As an old Jack Daw, and a young Jack Daw, Were a walking out together o. s. v., men den gik saa smaat i Staa af sig selv, for det hele endte med en Hujen og Vrælen, saa man nærmest skulde tro, at det var en Flok Kanibaler der var indkvarteret. Noget efter blev der dog stille derinde, og en lydelig Snorken forkyndte, at samtlige Sangere var gaet til Ro, hvad de sikkert ogsaa trængte haardt til.

Jeg slunrede hen nogle Øjeblikke, for derefter atter at blive vækket ved Hyl, denne Gang var det Skibets Kok, der purrede ud. Han satte en Kaffekegel, en Bøtte med Smør og Sukker og noget haardt Brød fra sig midt paa Dørken (der fandtes nemlig hverken Bord eller Bænke i Lukafet), det var Morgensserveringen.

Lidt efter blev der tørnet til, og det uagtet flere af Fyrene endnu ikke var tørnet ud af Køjerne, men de, der var klar, rykkede hen til Lukafdøren. Her blev vi

modtaget af 3die Styrmand og Baadsmanden.

»Dit Navn«, brølede Styrmanden da Turen kom til mig. »Charley«, svarede jeg rask og skruppede af udefter. »Er her ikke flere herinde«, raabte Styrmanden, en stor robust Karl med et ægte Yankeeansigt og en hul skralende Stemme, ellers skal jeg »goddam« snart faa jer ud.« Jo, der kom endnu et Par Stykker, søvndrukne, halvfulde ravede de ud paa Dækket, idet den sidste fik sig et Nakkedrag, saa han tumlede paa Hovedet hen mellem os andre.

Baadsmanden, en lille bred, rødhaaret Irlænder, fik en 4—5 Mand med sig ned paa Agterbanjen: der var noget der skulde staves af, og jeg var mellem de udvalgte.

Gudbevares hvor han skældte og dundrede, og jeg modtog som en første Anerkendelse et voldsom Spark i Bagdelen, saasomt vi var kommet derned. Jeg forstod ham nemlig ikke, og det var det samme, hvormeget jeg sprang og tog fat, for det var galt altsammen. En Gang langede han mig en paa Siden af Hovedet, men da et Par af de andre fik samme Konfekt, syntes jeg ikke, det var saa galt endda; det var dog i hvert Tilfælde en Trøst, at have Lidelsesfæller.

Der blev omsider sunget ud for Frokost, og da jeg kom op paa Dækket fik jeg at se, at det amerikanske Flag vajede under Gafflen agter, og at jeg befandt mig ombord i et stort Fuldskip. Paa Redningsbælterne stod »Felix Both«, Halifax, altsaa var jeg ombord i en Ameri-

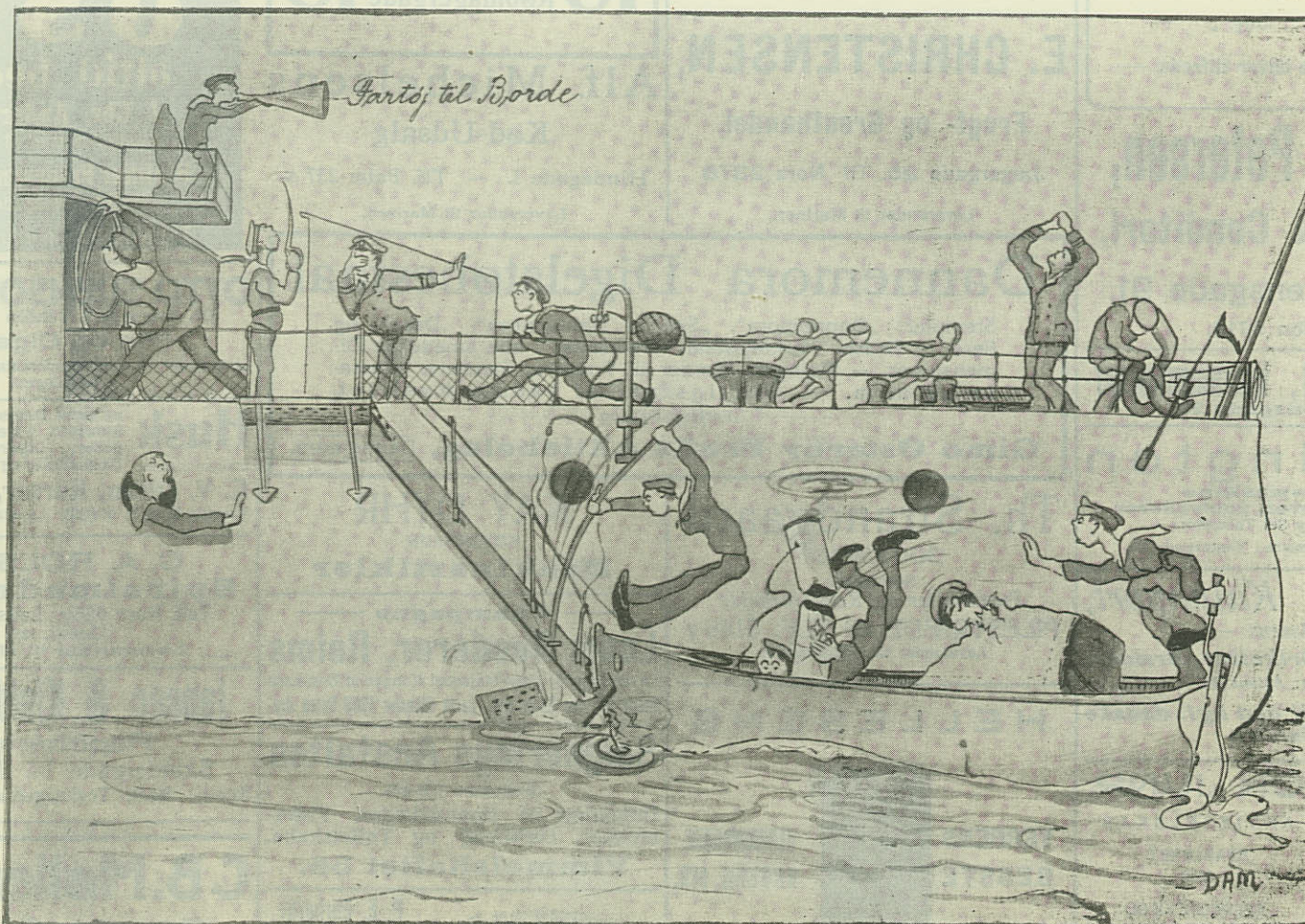
kaner, tilmed en Nowa Scotiaman, men hvorhen Rejsen gik, vidste ingen.

Hen paa Formiddagen skulde Kaptajnen i Land, og jeg var med i Baaden. En af Folkene dristede sig til at spørge »den Gamle«, hvorhen Skibet var bestemt. »New York,« lød Svaret. Jeg vinkede en Hollænder til mig, fik fat i et Kort og med en Blyantnotits meddelte jeg min Moder, hvor jeg nu var blevet af.

Om Eftermiddagen kom to Slæbedampere og spændtes for — vi fik Lods ombord og gjorde Fortøjningerne løs —, den ene Damper for og den anden agter, og vi tovedes udefter. Vinden var østlig, altsaa god Vind, og da vi var godt uden for Pierne kommanderedes »Sejlene løs«.

Der blev nu en Brølen og Banden og knalden Lusinger. Jeg havde været med oppe i Forrigningen og hjulpet med at gøre Raasejlene løs, og havde ogsaa faaet gjort et Par Stagejil løs, og jeg kom nu kilende ned fra Fokkevantet for at give en Haand med for at strække og skyde for. Just som jeg svinger ind paa Dækket brølede 2den Styrmand noget til mig, idet han pegede forefter, og jeg langs Dækket forefter som en Kakkalak, men jeg vidste desværre ikke, hvad jeg løb efter, for jeg forstod ham jo ikke, og han brølede igen, for tilsidst at indhente mig og lange mig en i Ansigtet, saa Blodet løb af Næse og Mund. Han vedblev at pege forefter, og jeg sørgede for hurtigst mulig at komme op paa Bak-

Det muntre Hjørne.

ken, mens han forfulgte mig. »Jeg forstaar Dem ikke, Styrmand,« raabte jeg i min store Fortvivelse til ham paa dansk. — »Det er Klyvernedhaleren, der er uklar hørte jeg En raabe til mig paa dansk — og jeg ud paa Forgrienerne, og fik den ogsaa hurtig klaret. — Men nu skulde jeg ind til min Plageaand igen. Jeg skottede lumsk ind efter ham, men saa ham i Gang med at lange en lang Svensker en i Ansigtet, fordi han ikke stoppede godt nok af i en Ende, »belay, belay you bocker,« brølte han og gik agter efter.

»Er du dansk,« spurgte en krølhaaret Fyr mig, da jeg var kommet ind fra Forgrienerne. — »Ja, jeg er!« — »Naa, saa er vi jo Landsmænd,« svarede han. »Hvad hedder Du?« — Jeg hedder Charley, og du?« — »Georges«,

svarede han. — Da samme Georges, hvad forøvrigt fremgaar af det efterfølgende, vil komme til at spille en ikke ringe Rolle under Seiladsen over, skal jeg forinden jeg gaar videre, presentere ham for mine ærede Læsere.

Han kunde vel være 28 Aar gammel, lidt over Middehøjde, kraftig bygget. Hatten lige i Nakken, medens et Par lyse Krøller tittede frem. Øjnene var noget mørkere og Overskæget ligeledes. Talte man med ham, var der noget bestemt over ham, men hvad der var det allerbedste, jeg kunde se, at det var en Karl med Næver paa Skaft, og han tilsagde mig ogsaa sin Støtte, det var altsaa en rigtig Landsmand jeg her havde truffet.

(Fortsættes).

A. H.

Agitér for Tilgang til Marineforeningen!

MELCHIOR'S anerkjendte
THE Specialiteter:

Masagama 6½ Kr. pr. ½ kg
Ceylon Or Peccor 5 " —
M G M 3½ " —

— Prøv og De bliver tilfreds. —

C. V. Petersen,
Bageri & Conditori,
St. Kongensgade 91.
Telefon 5712.

V. Schmidt, Instrumentmager
Holmensgade 29

Remington
Skrivemaskine
skrivers, adderer, subtraherer
og har Key Set Tabulator.
L. Kristensen, Vestergade 27.

Vestfyens Kulimport,
Assens
Kul, Kokes, Briketter, Brænde.
Telefon: Assens 250
Leverandør til den kgl. danske
Marine.

L. LEVISON JUNR.
AKTIESELSKAB
ETABLERET
1850
TELEFON 7500
KJØBMAGERGADE 50
KØBENHAVN K.

Drik
BLACK & WHITE
WHISKY!

H. I. Wengel & Co.
Tlf. 7366. — Bredgade 28. — Tlf. 7366.

E. CHRISTENSEN,
Frukt- og Grønhandel,
Jærggade 25. Tlf. Nora 2378
Leverandør til Marinen.

Dannemora Digelstøbestaal

Stempler: „Dannemora“, „Special Dannemora“, „Dora“ og flere. - Bedste Værktøjsstaal. Fremstilles i alle smedelige Dimensioner. — Stænger, Æmner til Fræsere, Stansere, Presseværktøj m. m. — Hurtigstaal af bedste Kvalitet.

Forlang Katalog.

Gimo Østerby Bruks Aktiebolag, Dannemora.

Th. Strandgaard
BOGBINDER
Specialitet:
Protokoller og Kontorarbejde
PILESTRÆDE 66 TLF. 5166 y
Leverandør til Orløgsværftet.

HELLESENS

VERDENS
BEDSTE

ALDERSROGADE
KØBENH. STR.

BRILLER, fineste Optik.

13 PREISLER 13
Købmagergade

Alf. Michelsens
Kød-Udsalg
Hindegade 1. — Tlf. Palæ 237 x.
Leverandør til Marinen.

KAY DYHR
KØBENHAVN

Maskinartikler

— Champagne —
Louis Roederer, Reims

Leverandør til Hans Majestæt Kongen af Danmark
Grand vin sec Extra dry. Carte Blanche 1906 Extra dry.

Soignerings Anstalten

Telefon 3246.

Udlejning af Haandklæder, Viskestykker, Dækketøj og Toiletskabe.

Vimmelskafte 38.

FITTINGS
+ GF +

P. E. Ehrhardt
Studiestr. 7. Tlf. 1793
Trukne Rør, G. F.
Randfittings samt
alle tekniske Ma-
skinartikler.

Støt „Under Dannebrog“
ved at handle hos dem,
der averterer i Bladet.

OST
altid bedst

J. Chr. Andersen
Vimmelskafte 41 o. g.

Hjalmar Petersens Eftf.
St. Kongensgade 8

Udsalg: Nørrebrogade 161

OTTO SUENSON & CO
Dr. Tvergade 7, Telefon Central 482.

Vin og Cigarer.

Leverandør til Søofficersforeningen og Officersforeningen.

Husk at købe Deres Kolonial, Deli-
katesser, Vine, Spirituosa, Ci-
garer, Cigaretter, Konfek-
Chokolader og Bodega Vine ho-

C. V. Olsen, Korsør, Telefon 84
Varerne bringes overalt. Leverandør til Marinen

C. A. ROLSTED
Spiralmadrasser
Telf. Nora 625 y. Læssøgade 15
Grundl. 1878
— Leverandør til Marinen —

Jensen & Kjeldskov A/S
Papirhandel
Skindergade 14. Telf. 887.
Spec.: Merk. Tryksager og Protokoller

C. B. Møller & Co.
Cigarer og Cigaretter
er de mest velmagende